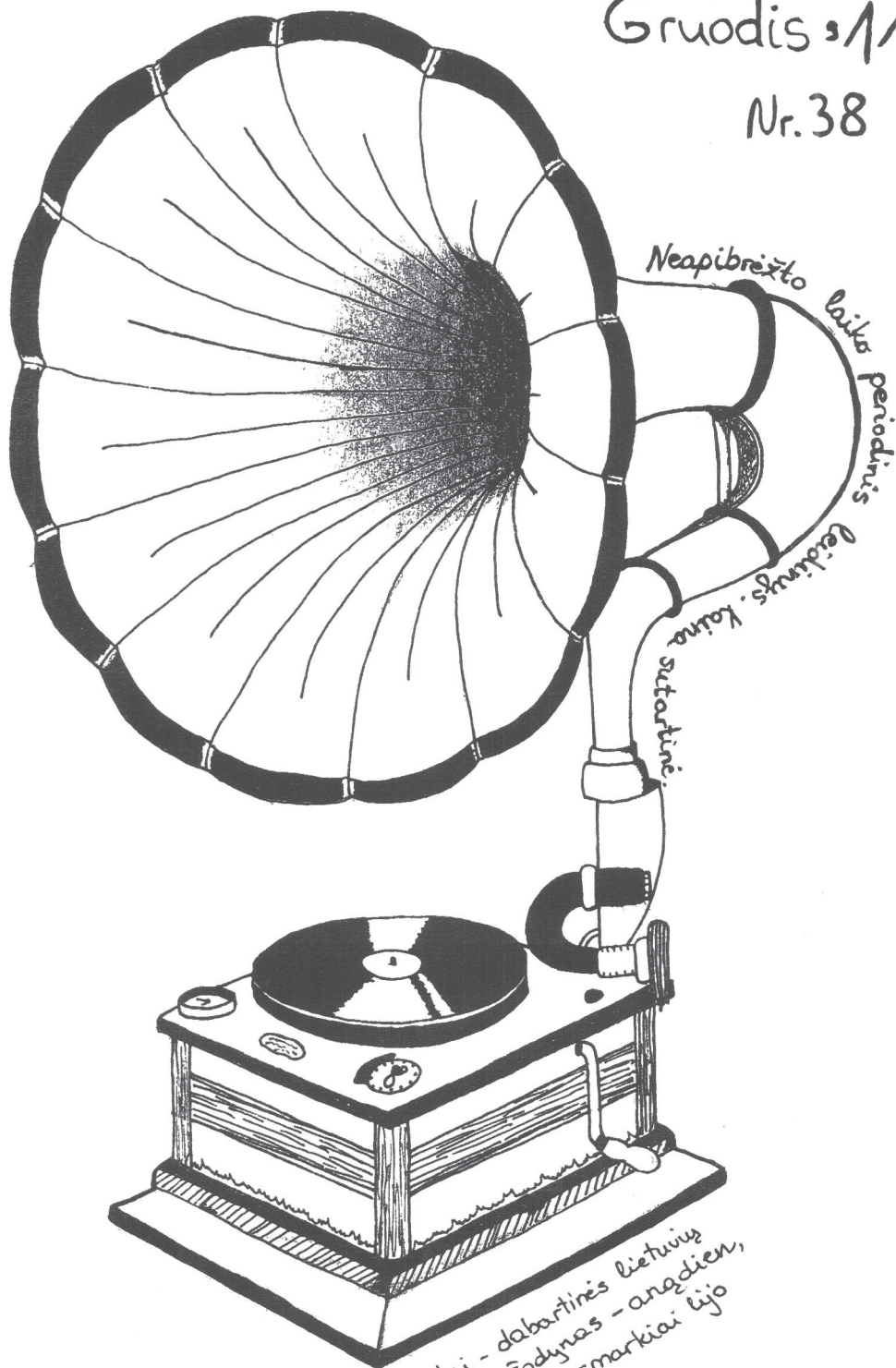

Gruodis 11

Nr. 38

Neapibrėžto laiko periodinis leidinys. Kaina sutartinė.

~
 Andai - dabartinis lietuvių
 kalbos žodynas - anglų
 anglų: A. smarkiai lyjo

Dažnai ko nors laukiame. Laukiame pirmojo sniego, šventų Kalėdų ar naujojo *Andų* numerio. Tačiau visuomet ateina ta akimirka, kai krentant sniegams galime iškišti liežuvį ir paragauti, kokio skonio yra šių metų žiema, įteikti Kalėdinę dovaną artimam žmogui ar rankose laikyti ką tik išleistą *Andų* numerį ir žibančiomis akimis skaityti, koks *dabar* yra licėjus. Nes licėjus – tai mes: netobulos, nuolat dinamiškos, su pačiu savimi retkarčiais nesutariančios asmenybės.

Dažnai verkšlename, kad štai – licėjaus dvasia miršta (dabar šias kalbas dar labiau skatina gana konservatyvų licėjų užgriuvusios naujovės), tačiau nepagalvojame, jog sakydami tokius žodžius teigiame patys sau, jog mūsų kūrybingumas ir originalios idėjos blanksta ir išnyksta bambėjimų rūke. Ar verta naikinti save patį ir skatinti blogąją lietuviško mentaliteto pusę kalbomis, kad valdžia – nesirūpina bendruomenės nariais ir jų interesais, renginių kokybė kiekvieną kartą vis prastėja, pirmokai – užguiti, mokytis darosi vis sunkiau ir nuobodžiau, buvimas šaltuose licėjaus koridoriuose neteikia jokio malonumo, o į *Andus* rašo apskritai kurti nesugebantys žmonės?..

Retkarčiais taip gera išlieti susikaupusį viduje pyktį ant kasdieniškų smulkmenų, kurias įvertiname tik jų netekę. Banalu, ar ne? Tačiau paklauskite *ex'ų* – jie jums vieningai patvirtins, kad praėjus keletui metų po licėjaus baigimo ima ilgėtis paprastų, mokyklos laikus primenančių simbolinių dalykų: pradedant šiltomis valgykloje keptomis bandelėmis, baigiant tais šaltais koridoriais, kuriuos sušildyti pabandome ne kiekvienas, nes pritrūksta valios atsikelti šeštadienio rytą ir nupiešti laimę nešantį drambliuką. Ir tuomet daugelis buvusiųjų licėjaus mokinių susikremta – nedaviau licėjui tiek, kiek galėjau...

Mes bandomė išvengti šios klaidos ir stengiamės Jums, mieli didžiulės mūsų šeimos nariai, atiduoti viską. Viską, ką įžvelgiame geriausio, negailėdamos nei laiko, nei pastangų, nei meilės bei nuoširdumo.

Mes stengiamės dėl *licėjaus*, o tiksliau – dėl *mūsų*. Dėl *mūsų licėjaus*.

Nuotrauka - Lauros Diržytės

Eglė IR Beatričė

REDAKCIJA

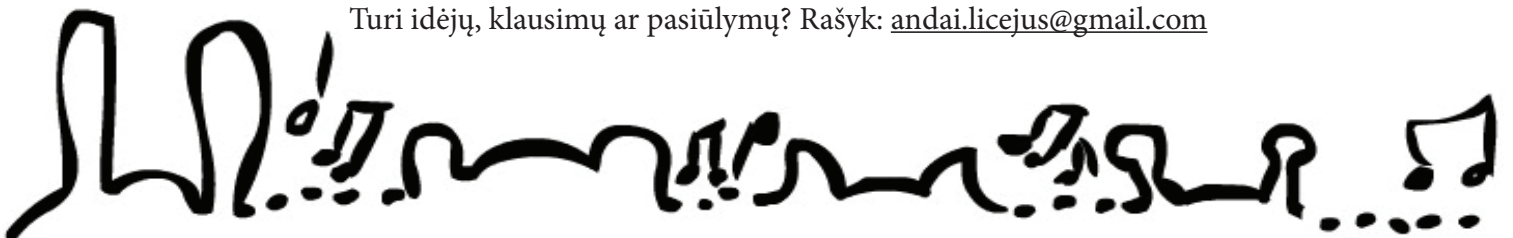
Redaktorės: Beatričė Keniausytė ir Eglė Burbaitė. Dizaineriai: Žygimantas Stražnickas ir Rimantė Grigaravičiūtė. Viršelio dailininkė: Laura Diržytė. Dailininkė: Gabrielė Kižytė.

Korektorės: Milda Rančelytė, Monika Satkūnaitė ir Augustė Lazickaitė.

Padedanti mokytoja: Vida Lisauskienė.

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

Turi idėjų, klausimų ar pasiūlymų? Rašyk: andai.licejus@gmail.com

REDAKTORIŲ ŽODIS

EGLĖ BURBAITĖ IR BEATRIČĖ KENIAUSYTĖ

PREZIDENTO ŽODIS. POKYČIAI IR JŲ PRASMĖ

LUKAS VAIVUCKAS

IŠ LICEISTO GYVENIMO

PAULĖ TULEVIČIŪTĖ

AUDITAS? AUDITAS!

AGNĖ SEMĖNAITĖ

LICĖJUS NAUJŲJŲ TECHNOLOGIJŲ AMŽIUJE

TOMAS KABELIS

LICĖJUS KVIETĖ ŠOKTI. ŠOKIŲ MARATONAS

KAROLINA PANTO

MENŲ AKADEMIJOS KORIDORIUOSE

EIDVILĖ BANIONYTĖ

KĄ ALUMNAI VEIKIA VISĄ DIENĄ?

SKAISTĖ ALEKSANDRAVIČIŪTĖ

MAINAI.

UŽUPIETĖS RAMUNĖ IR RASA, GABRIELĖ KIŽYTĖ

SCHOOLPROUD

TADAS ŠLIMAS

LICEISTŲ BAUBAS - ATIDĖLIOJIMAS

MONIKA SATKŪNAITĖ

GRAFITO DULKĖS VILNIAUS IR PARYŽIAUS GATVĖSE

LAURA DIRŽYTĖ

TEGYVUOJA VOKIEČIŲ TEATRO PROJEKTAS!

MONIKA RIMŠAITĖ

AFRIKIETIŠKA SVAJONĖ

VIKTORIJA SMAILYTĖ

AR ESI KĄ NORS DARĘS SAVO NORU?

MILDA RANČELYTĖ IR AUGUSTĖ LAZICKAITĖ

KŪRYBA

ANONIMINĖS RAŠYTOJOS

EKSPERTAI

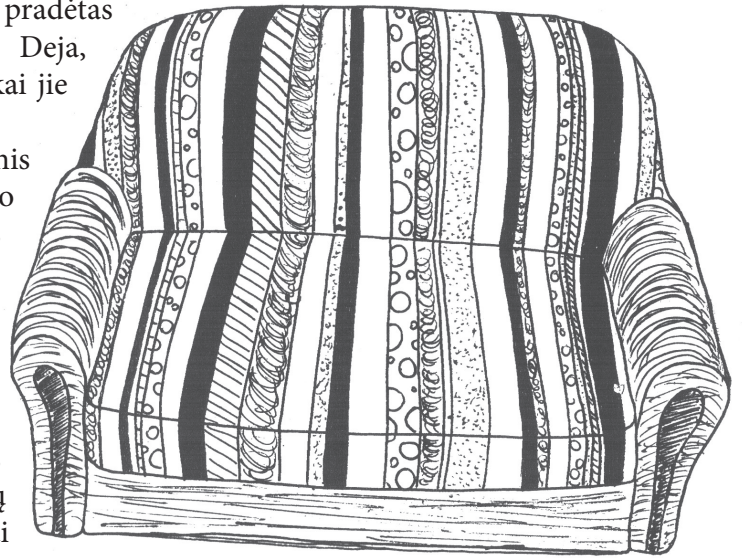
KRYŽIAŽODIS

Pastaruoju metu teko išgirsti nemažai pasipiktinimų, kad viskas, kas nauja, liceistams nepriimtina. Visada sakiau, kad pokyčiai sutinkami šiltai, jei jie tinkamai argumentuoti ir naudingi. Taigi kaip iš tiesų reikėtų vertinti viską, ką patyrėme pirmaisiais šių mokslo metų mėnesiais?

Nemanau, kad dabartino 104-ojo įrengimas buvo klaida. Dabar senojo higienos normų neatitikusio kabineto vietoje turime modernias ir įvairiai panaudojamas patalpas. Taip pat turime galimybę įsirengti naują laisvalaikio kambarį, ištaisydami visas buvusiojo klaidas. Be to, renginiams bus galima ruoštis abiejose erdvėse, o repetuoti nebereikės ten pat, kur daromos dekoracijos. Tad kodėl vis dėlto piktinomės? Priežastis aiški ir suprantama – kol neįrengta naujoji erdvė, laisvu laiku neberandame sau vietos. Taip pat 104-as visuomet buvo erdvė, kurioje pirmasis kursas susipažindavo ir bendraudavo, todėl tai didelis praradimas fuksams. Jei naujasis kabinetas būtų pradėtas įrenginėti pernai, nemalonumų būtume išvengę. Deja, dažnai klausimus tenka spręsti jau *post factum* – kai jie tampa rimta problema.

Daug diskusijų sukėlė (ir vis dar kelia) elektroninis dienynas. Gaila, kad prieš diegiant jį nebuvo pasitarta su mokiniais ir net vėliau, mums pareiškus nuomonę referendume, likome neteisingai suprasti. Nepaisant to, toliau oponuoju dienynui ir manau, kad bent jau reitingų lentelės iš ten tikrai reikia išmesti. Papildomas stresas dėl konkurencijos tik sustiprins ir taip jau nelabai malonius stereotipus. Mokiniai teigia, kad įvestas dienynas griaus mokyklos dvasią, tačiau nė vienas dienyno šalininkų su tuo nesutinka. Pagalvokime: mokyklos dvasiai kurti reikalingos asmenybės, o naujoji sistema (su tėvų pagalba) kėsina mus paversti pažymių, o kartu ir švietimo sistemos, vergais. Ar švietimo sistema geba kurti asmenybes? Pamėginkite atsakyti patys.

Viena kol kas akivaizdu – kad ir ką mums sakytų ar į „veidaknygę“ rašytų nepatenkintieji, dvasia vis dar egzistuoja. Ir tikrai nesutiksiu su kiekvienu teigiančiu, kad liceistai „nebe tie“ arba „kuo tolyn, tuo prastyn“. Prieš kviesdamas „Tibididėudėu“, prisipažinsiu, labai nerimavau, kad nesusidomėsite, ir buvau maloniai nustebintas Jūsų aktyvumo. Tiek paraiškų į Kiemelio FM vadovų kėdes jau seniai nesu matęs, o į šokių maratoną vargu ar buvo kada tiek komandų susirinkę (ir dar tokių!). Taigi, jei kas drįs juodinti mus, – netikėkite.

Svarbiausia, kad pokyčių dėka licėjus tobulėtų, o mes suprastume, kad patys esame mokyklos dvasia, ir tik nuo mūsų priklauso, koks licėjus bus ateityje. O jei kada pagausite save dvejojantį – dalyvaukite mainuose. Kaip sakė buvę dalyviai, mainai labai tinka „patriotiškumui“ kelti. :)

Iliustracija - Lauros Diržytės

Nuotrauka - Gabrielės Šatkovskytės

O jeigu galėčiau nupiešti licejų aš? Savo licejų, mažame iškritusios plytelės plotelyje, kuriame jis puikiai tilptų, tuo pat metu netilpdamas pats savyje. Tai tikriausiai būtų kiek padrikas, bet antrą tiek malonus akiai paveikslas su iš pirmo žvilgsnio tarpusavyje nederančiais dalykais. Pirmiausiai paprastu pieštuku nubraižyčiau kelias paraboles, deginančias nervus prieš kontrolinius, ir išvesčiau naujas jų formules. Šalimais - rašaliniu mano bei draugės juokas kažkur

rūbinėje, o kitoje piešinio pusėje - skaniausia

pasaulyje raudonoji arbata (taip, taip, toji iš bufeto už

keliasdešimt centų) krentanti ant sąsiuvinio, išliedama kokį nors mielą pavidalą (širdelės, gėlytės ar drugelio). Viršuje puikuotąsi seną gerą „gabalą“ grojanti, tušu nupiešta, mokyklos grupė, o akvarelinė sausakimša aktų salė klyktų, plotų bei linguotų. Dar kreidelių dėka atsirastų besišypsantys bendraklasiai, blaškanti pamoką rudeninė saulė, apsikabinimai su seniai matytais draugais... O finalui paimčiau mėlyną guašą ir nupieščiau akis. Dangiškas, dangiškas! Yra vienas vaikas licejuje, kuriam baltai pavydžiu akių spalvos. Ir nenugalimo, svajingo, traukte traukiančio į save žvilgsnio.

PAULĖ TULEVIČIŪTĖ

Iliustracija - Rimantės Grigaravičiūtės

Kas girdėjo, o kas negirdėjo, bet rugsėji jau visas licėjus skelbė didžiąją naujieną – auditas! Licėjus bus vertinamas! Turbūt dauguma mintyse galvojo, jog ne kažin ką čia ras įvertinti, nes ir taip viskas aišku – juk tai licėjus, negi galima ką blogo pasakyti? Vieni nerimavo, kiti nekreipė dėmesio, treči piktinosi – įvairių reakcijų būta...

Nesvarbu, norėjome to ar ne, auditas artėjo ir mokytojai, lyg burtazodžius, pradėjo kartoti: „pamokos tikslas“, „uždavinys“, „tema“. O dar tas į neviltį varantis klausimas: „Tai ko mes išmokome per šią pamoką?“ Nepamirškime raginimų susitvarkyti sąsiuvinius, gražiai elgtis, sveikintis, joku būdu nevėluoti į pamokas (teko girdėti ir tokių pareiškimų, jog jei vėluoji, geriau iš viso neateik), būti labai (labai) mandagiems... Natūralu, kad likus savaitei iki vertintojų vizito buvo jaučiama šokia tokia įtampa ir smalsumas.

Didysis patikrinimas atėjo ir praėjo, galbūt net ne visi jį pastebėjo. Puikiai pasiruošę mokytojai ir pavyzdingai besielgiantys mokiniai, atrodo, garbingai gynė licėjaus vardą. Gal ir kiek nejauku, kai klasėje sėdi „svetimas“ – rimtas auditorius, nesuprantantis nė vieno tavo mokytojo pokšto ir vis kažką užsirašantis, tačiau per daug neišgyvenome. Žinome, jog šis trikdys - skirtas tik vienai savaitei. Tiesa, galbūt nemažai daliai mokinių vertinimo laikas tapo beveik šventinis, nes mokytojai buvo paprašyti audito vizito metu neskirti kontrolinių darbų.

Na, kas poilsioavo, o kas dirbo, bet, vertinimui pasibaigus, visiems buvo smalsu, kaip bus įvertinta mūsų mokykla, mūsų namai – licėjus. Štai trumpai paminėti licėjaus trūkumai ir privalumai – tokie, kokius matė auditoriai.

ŠTIPRIEJI MOKYKLOS VEIKLOS ASPEKTAI:

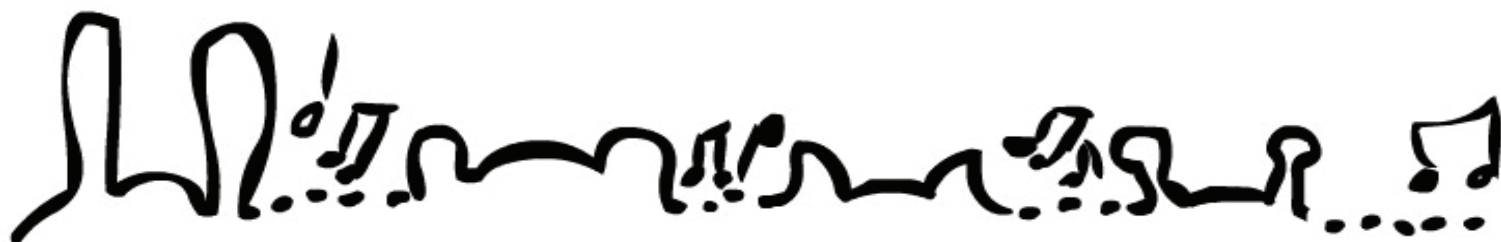
- Puikus mokinių elgesys ir aukštos vertybinės nuostatos.
- Licėjaus bendruomenė didžiuojasi savo mokykla.
- Šilti ir pagarbūs bendruomenės santykiai.
- Mikroklimatas palankus mokymuisi ir asmenybės ugdymui.
- Labai aukšta mokinių mokymosi motyvacija.
- Išskirtiniai mokinių pasiekimai.
- Veiksminga rūpinimosi mokiniiais politika.
- Tinkamas profesinis konsultavimas ir informavimas.
- Valdymas grindžiamas demokratinėmis vertybėmis.
- Licėjaus ugdytiniai sėkmingai studijuoja Lietuvos ir užsienio aukštosiose mokyklose.

Verta pasveikinti Vilniaus licėjų už sąlygų mokinių lyderystei sudarymą bei mokinių lyderystės skatinimą ir palaikymą.

TOBULINTINI MOKYKLOS VEIKLOS ASPEKTAI:

- Tarpdalykiniai ryšiai ir integracija pamokose.
- Ugdymo proceso diferencijavimas.
- Vertinimo formos ir būdai.
- Bendruomenės dalyvavimas mokyklos veiklos planavimo procesuose.
- Mokyklos įsivertinimas ir gautų rezultatų panaudojimas veiklos tobulinimui.

Saulius Jurkevičius

Pats auditas praėjo gana gerai, be jokių nesklandumų. Gerai, kad prieš atostogas visa mokykla ir mokiniai buvo pasitempę, auditas parodė, kaip susitelkusi bendruomenė gali dirbti efektyviau ir geriau. Įgijome patirties, kaip pagal tam tikrus standartus mus vertina kiti žmonės, „iš išorės“. Buvo galima pamatyti tobulintinas ir stiprias puses, auditas suteikė progą pamąstyti, kaip mokykla galėtų funkcionuoti geriau.

Jūratė Vėlyvienė

Manau, auditas padėjo mokyklai ir mokytojams. Įdomu, kai vertina, įdomu ir išvadas sužinoti. Auditas taip pat paskatino atidžiau sutvarkyti dokumentus. Didelis privalumas, kad atkreiptas savivaldybės dėmesys į prastą pastato būklę... Buvo gerai įvertinti mokiniai, jų motyvacija, drausmė ir santykiai, tad belieka pasidžiaugti.

Elena Gorodeckytė, 2a

Aš manau, kad auditas daug dėmesio kreipė į biurokratinį reikalą. Visi aiškiai matė, kad pamokos vyko ne visai taip, kaip visada, tad auditas matė kiek netikrovišką situaciją... Mano nuomone, tikrasis auditas – tai besisvečiuojantys mainų mokiniai, jie mato tikrąją situaciją.

Evelina Gudoitytė, 1d

Man auditas šiek tiek trukdė, varžė darbą pamokoje, buvo nedrąsu. Auditas pamokose nieko nepakeitė, viskas vyko kaip įprasta. Galbūt tai bus naudinga ateityje, kad ir toliau tobulėtume.

Auditoriai atėjo į tris mano pamokas, pasakė trūkumus ir privalumus. Galbūt tai ir gerai, bet pastebėjau, kad darbas buvo atliekamas gan formaliai. Kai paklausiau kolegų, paaiškėjo, jog auditoriai dažnai minėdavo tuos pačius privalumus ir trūkumus, lyg taikytų klišes. Bet mokykla įvertinta gerai, tad visada džiugu, kai darbas ir pastangos būna pastebėti.

Algis Sindaravičius

Ar reikėjo audito? Vienareikšmiškai taip! Auditas – kaip įdomus ir konstruktyvus žvilgsnis iš šalies. Tai leidžia išryškinti nesklandumus ir problemas, taisyti klaidas. Man auditoriai netrukdė, o ar tai buvo naudinga greičiausiai parodys kitas auditas...

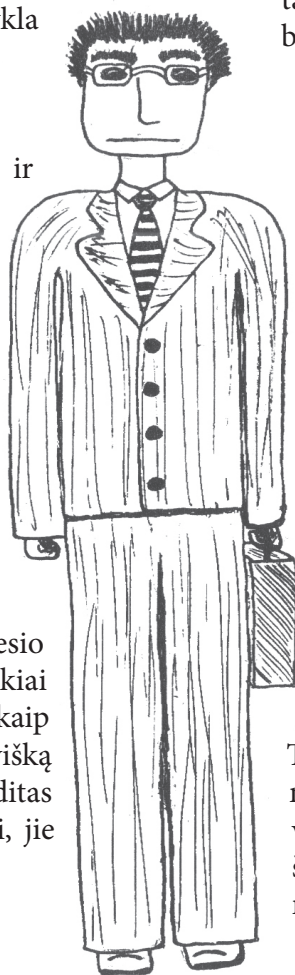
Ernestas Šidlauskas

Nemanau, kad auditas labai reikalingas, nes negali daug ko pakeisti, tik išsako nuomonę. Nors, žinoma, ir nuomonė kartais gali būti naudinga... Tik buvo galima pastebėti kiek nenatūralų mokytojų elgesį per pamokas: buvo stengtasi vesti jas pagal tam tikrus modelius, kurie šiaip nėra labai reikalingi ir neduoda didelės naudos.

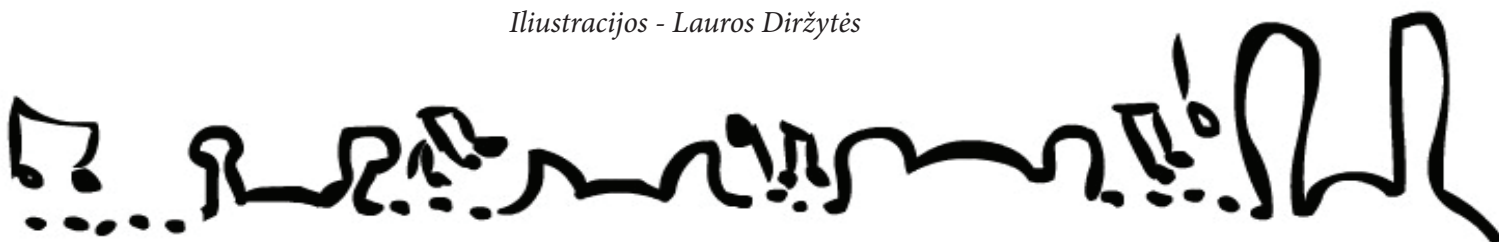
Karolis Čepas, 4c

Nelabai supratau, kam auditas buvo reikalingas. Per pamokas jo metu buvo sunkoka susikaupti ir dirbti, kai kažkas tave stebi. Per auditą kai kurie mokytojai labiau stengėsi dirbti pagal pamokos modelį.

Laura Diržytė, 3b

Ilustracijos - Lauros Diržytės

LICĖJUS NAUJŲJŲ TECHNOLOGIJŲ AMŽIUJE

Praeitame Andų numeryje buvo išspausdintas straipsnis „Licėjaus elektroninė erdvė“ apie sensacingą naujieną - elektroninio dienyno įdegimą licėjuje. Nuo straipsnio pasirodymo jau praėjo šiek tiek laiko: įvyko ir referendumas, ir pati elektroninė pažymių knygelė buvo įvesta ir veikia jau daugiau nei mėnesį. Nors elektroninis dienynas yra gan patogus, jo įdiegimas kėlė ir vis dar kelia dalies licėjaus mokinių nepasitenkinimą. Nenorą naudotis dienynu aiškiai parodė referendumo rezultatai: įvedimą palaikė vos penktadalis mokinių. Kadangi derėtų suteikti progą išreikšti savo nuomonę ir mokiniams, ir mokyklos administracijai, nusprendžiau ne tik pakalbinti mokyklos direktorių Saulių Jurkevičių, bet taip pat apklausti po kelis mokinius iš kiekvieno kurso, kad išsiaiškinčiau jų nuomonę ir įspūdžius dėl TAMO knygelės.

Kaip ir buvo galima tikėtis, mokinių apklausa parodė, kad dauguma bendruomenės yra nusiteikę priešiška. Daugelis negailėjo kritikos ir išreiškė susierzinimą, kad dienynas buvo įvestas prieš jų valią. Į klausimą „kuo gi jums jis nepatiko?“ dauguma mokinių atsakė, jog jie patiria daugiau streso, nes sustiprėja tėvų kontrolė ir aštrėja konkurencija tarp klasės draugų. Taip pat, rodos, įprasto dalyko – namų darbų - tenka ieškoti internete, nes mokytojai jų nepasako pamokų metu. Tačiau ne visi mokiniai yra nusiteikę neigiamai. Dalis mokinių elektroninės pažymių knygelės įvedimą vertina palankiai. Į klausimą „kuo jums patinka dienynas?“ mokiniai atsakė, kad džiaugiasi galimybe sužinoti visus savo pažymius, peržiūrėti, kas užduota namų darbams ir tai, kad yra parašytas pamokų tvarkaraštis. Taigi dienynas supaprastina visą mokymosi procesą ir sutaupo jiems daug laiko.

Norėdamas sužinoti, kokia yra mokyklos administracijos nuomonė elektroninio dienyno atžvilgiu, pakalbinau direktorių Saulių Jurkevičių.

Ar Jums buvo netikėti referendumo rezultatai?

Referendumo rezultatai man buvo tikrai netikėti. Nustebino, kad toks didelis mokinių skaičius pasisakė už elektroninio dienyno įvedimą. Žiūrint į skaičius atrodo, kad didelė dalis bendruomenės pasisakė prieš elektroninį dienyną, tačiau buvo daug mokinių, kurie pasakė, kad jie tikrai jo nori. Ilgainiui, kai dienynas pradės funkcionuoti pilnu pajėgumu, jo šalininkų skaičius turėtų išaugti.

Ar Jūs galite įžvelgti kokius nors dienyno įvedimo rezultatus? Kokie jie?

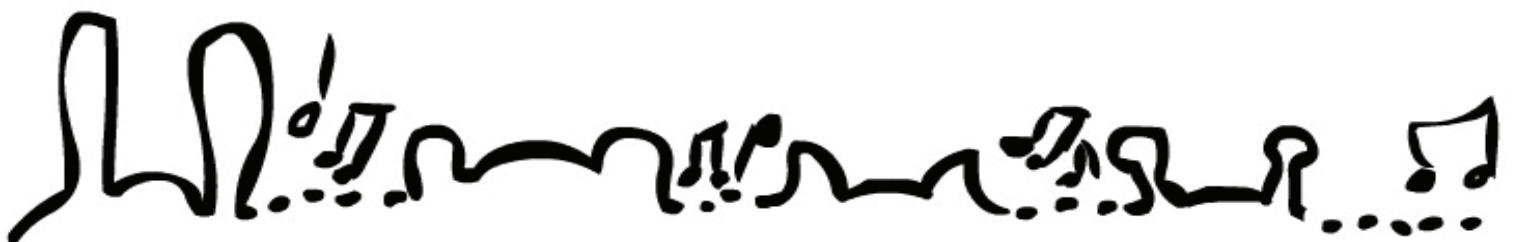
Pirmasis dienyno įvedimo rezultatas yra tas, kad mokiniai gali bet kada pamatyti savo pažymius. Man teko kalbėtis su pirmų ir antrų klasių mokiniais. Jiems patinka, jog gali pamatyti savo pažymius, o tai buvo ne visada įmanoma, kai nebuvo elektroninio dienyno. Be to, visada galima pažiūrėti į pamokos temą ir namų darbus. Tai yra didelis privalumas, kurio neturėjo praėjusios licėjaus kartos.

Antrasis dienyno įvedimo rezultatas - jis padeda mokytojams tobulėti naujųjų technologijų srityje. Naujosios technologijos tampa jų veiklos dalimi. Tai labai svarbu licėjaus mokytojams.

Trečias akivaizdus dienyno suteikiamas privalumas yra tai, kad klasių vadovams susirinkti informaciją tampa daug paprasčiau. Visiems klasių auklėtojams dienynas akivaizdžiai padės formuojant ataskaitas, nes jame daug reikalingos informacijos yra suskaičiuojama automatiškai ir tai labai palengvina darbą. Tiesiog reikia pasinaudoti suteiktomis galimybėmis. Elektroninis dienynas bus naudingiausias 11-ų ir 12-ų klasių auklėtojams, nes visų dalykų mokytojai, dėstantys šioms klasėms, turi atskirus dienynus ir surinkti duomenis iš dienynų anksčiau užimdavo tikrai nemažai laiko.

Galiausiai, jeigu viskas funkcionuos pakankamai priimtina, kitais metais bus galima atsisakyti popierinių dienynų ir galutinai pereiti prie elektroninių.

TOMAS KABELIS

Kokia yra tėvų nuomonė dėl dienyno įvedimo?

Dienyno įvedimas iš pat pradžių buvo tėvų iniciatyva. Jie pageidavo, kad ši sistema funkcionuotų, nes mokiniai, ateinantys iš kitų mokyklų, jau buvo įpratę prie elektroninių dienynų. Jie jau buvo tapę mokinių gyvenimo dalimi ir daugeliui labai keistai atrodė licėjuje esanti sistema, kuri, švelniai tariant, ėmė dvelkti anachronizmu. Bet kokiu atveju, nuomonių visą laiką bus įvairių, bet pats dienyno įvedimas yra reikalingas, sveikintinas, ir mes turime judėti būtent tuo keliu, kuris visą informaciją tiek apie mokytojų darbą, tiek apie pažymius, padarytų prieinamą visada.

Ką jūs manote apie tai, kad kelios mokyklos nusprendė atsisakyti elektroninio dienyno?

Nežinau, kokios mokyklos ir dėl kokių priežasčių galėjo atsisakyti elektroninių pažymių knygelii. Neįsivaizduoju, kokie galėtų būti argumentai jį panaikinti, nes dienynas sudaro galimybę laisviau prieiti prie informacijos. Visai nebūtina atsisakyti šios elektroninės sistemos, o jeigu kažkam ji nepatinka - mokiniai ir tėvai turi absoliučią pasirinkimo laisvę naudotis ar nesinaudoti elektroninio dienyno teikiamomis paslaugomis ir tik mokytojams jį pildyti yra privaloma.

Iš to, ką sužinojau apie dienyną iš administracijos ir mokinių, susidariau palankią nuomonę apie jį. Tie mokiniai, kurie skundžiasi, kad tėvų kontrolė ir konkurencija sukelia stresą, turėtų suprasti, jog šie du faktoriai taip pat skatina spartesnį mokinių vystymąsi ir dėl to duoda daugiau naudos, negu žalos. Taip pat dienynas suteikia labai daug informacijos, kuri yra naudinga visiems: mokiniams, tėvams, mokytojams. Nors dauguma mokinių ir nesutiks su mano nuomone, bet dienynas iš tikrųjų yra reikalingas licėjui, o ateityje, kai jis taps įprastu mokinių gyvenime, niekam net nekils mintis, kaip jo galėjo anksčiau nebūti.

Iliustracijos - Lauros Diržytės

Nuotrauka - Rimantės Grigaravičiūtės

LICĖJUS KVIETĖ ŠOKTI. ŠOKIŲ MARATONAS

KAROLINA PANTO

Spalio 18-osios vakarą visi, užsukę į licėjų, galėjo bent trumpam pamiršti šaltą, darganotą orą ir sušilti aktų salėje, mat ten atmosferą kaitino „Šokių maratonas 2011“! Žmonių susirinko tikrai nemažai – atėjo ir mokytojų, ir mokinių, buvo ir svečių iš kitų mokyklų. Visiems smalsu pažiūrėti, ką šiais metais paruoš kūrybingi liceistai.

Vakaro pradžia buvo labai smagi. Iš pradžių energingą šokį sušokęs kolektyvas „Kas kaip moka, tas taip šoka“ aikštelę užleido tą vakarą aštuonioliktąjį gimtadienį švenčiančiai Audronei. Jai tikrai nestigo drąsos (scenoje šoko viena!) suktis pagal Lady Gagos muziką. Vėliau į sceną smagiai atšiuoliavo „Ginio pajėgos“, visus gera nuotaika užkrėtusios savo linksmu lindy hopo šokiu.

Vedėjams Rūtai ir Lukui pasisveikinus ir pristačius komisiją, kurią sudarė „Mis Lietuva 2014“ praminta Aistė, šokių mokytoja Danutė Ulvydienė, buvęs licėjaus mokinys Ignas ir antro kurso atstovas Tadas, į sceną buvo pakviestos pirmosios maratono dalyvės iš II c klasės, pasivadinusios „Pink ladies“. Jos atliko šokį pagal elegantišką burleskos muziką. Vėliau pasirodė pirmokai Gabija bei Marius, kurie pademonstravo savo puikius porinio šokio gebėjimus. Po jų į sceną atšiuoliavusi II d klasės komanda „Taškento“ nuvedė visus į kelionę nuo kaubojų iki robotų laikų. Pirmakursiai „Trio+1“ parodė labai įdomią kompoziciją, o „GIV2SM“ priminė apie artėjančią mandarinų sezoną – scenoje buvo net „netikro sniego“! Daugiausiai žiūrovų ovacijų sulaukė trijų vaikinių, pasivadinusių „Triple height“, pasirodymas. Nors jis buvo ilgiausias, bet (tikiuosi, daugelis man pritar) pats smagiausias! Žiūrovai plojo net atsistoję ir vieningai skandavo „Pakartot!“ . Savo šokio pakartojimą prižadėję vaikinai netrukus užleido sceną antrai „Šokių maratono“ daliai – atkartojimui. Buvo kviečiami keli žmonės iš įvairiausių komandų, kuriems reikėjo kuo tiksliau pakartoti licėjaus moksleivių rodomus šokius. Jų buvo įvairiausių – energingų, reikalaujančių lankstumo ir gracijos, porinių, pagrįstų lietuviškais motyvais ir t.t.

Be abejo, nors dalyviams ne visuomet pavykdavo tiksliai pakartoti judesius, tai buvo šauni patirtis ir smagus reginys žiūrovams.

„Kas kaip moka, tas taip šoka“

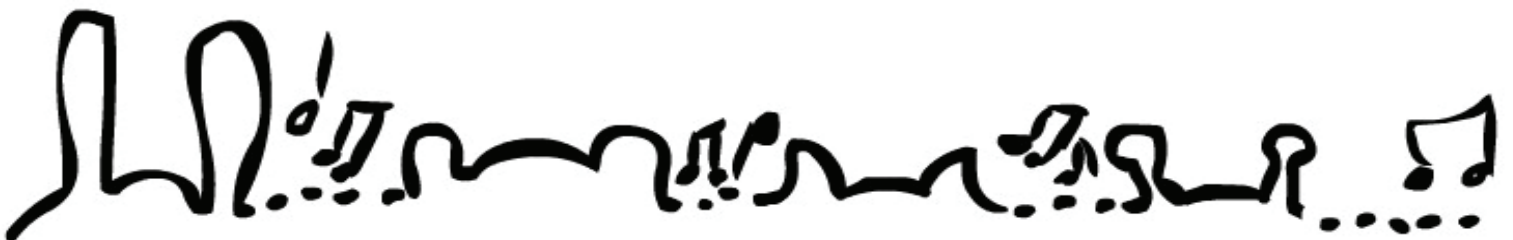
Audrone

„Ginio pajėgos“

„Pink ladies“

Gabija ir Marius

„Taškento“

„Trio +1“

„GIV2SM“

Galvojate, kad tai pabaiga? Tikrai ne! Kone linksniausia dalis buvo improvizacija, kuomet pagal besikeičiančią muziką reikėjo šokti užlipus ant scenos. Dainų būta tokių linksmų, kad ant parketo atsistojo ir maratone nedalyvaujantys liceistai!

Po visų dalyvių pasirodymo žiūrovai buvo pakviesti išmokti energingo „flash mobo“, o tuo tarpu komisija išėjo skaičiuoti balsų.

Buvo apdovanoti geriausi šokėjai ir šokėjos, draugiškiausia bei daugiausiai žiūrovų simpatijų sulaukusi komanda – jie gavo po diplomą ir skanų pyragą. Žinoma, visi dalyviai buvo šaunuoliai – vien už drąsą pasirodyti prieš minią žmonių kiekvienam reiktų skirti po medalį!

Viena iš renginio organizatorių Rūta Sinkevičiūtė mano, kad viską pavyko padaryti taip, kaip buvo planuota ir jos abi su Aiste, kuri taip pat prisidėjo prie šių metų maratono kūrimo, labai džiaugiasi renginiu. „Ypač džiugina toks gausus dalyvių skaičius, o ir šiaip buvo labai smagu viską organizuoti. Nepadarytų darbų nebuvo. Kadangi viską darėme su gausybe puikių ir charizmatiškų žmonių, viskas, mūsų manymu, buvo čiki piki“, - sako Rūta.

Ačiū organizatoriams bei šokėjams už puikią nuotaiką! Neabejotina tai, jog šokių maratonas taps puiki tradicija ir kasmet pakvies visus bent vieną vakarą kvėpuoti muzika ir judėti šokio ritmu.

Nuotraukų autorius – Augustas Gornatkevičius

„Triple Height“

-ŽINAI KĄ, AŠ TAVĘ NESUPRANTU. NESUPRANTU NĖ VIENO TAVO ŽODŽIO. BROLAU, AŠ TAVE PAŽISTU VISĄ GYVENIMĄ. TU BUVAI MŪSŲ KOMPANIJOS ŠVIESULYS, VILTIS PO VELNIAIS! O DABAR... TU DARAI DIDŽIAUSIĄ SAVO GYVENIMO KLAIDĄ. GRĮŽTI ATGAL NEBEGALĖSI, TODĖL KLAUSIU TAVĘ PASKUTINĮ KARTĄ: AR TU STATAI VISKĄ?

-TAIP!!!

Gruodžio antrosios vakarą, didžiajai daliai Licėjaus bendruomenės renkantis į „Menų akademiją“ skambant jaukiai, gyvo garso grupės atliekamai muzikai, bėgo paskutinės akimirkos iki Medio mo pradžios. Ruošėmės parodyti tai, ką turime geriausia ir pasidalinti su visais, o ypač trečiakursiais.

Pasiteiravau kelių žmonių, kurie tą vakarą lankėsi akademijoje, išpūdžių.

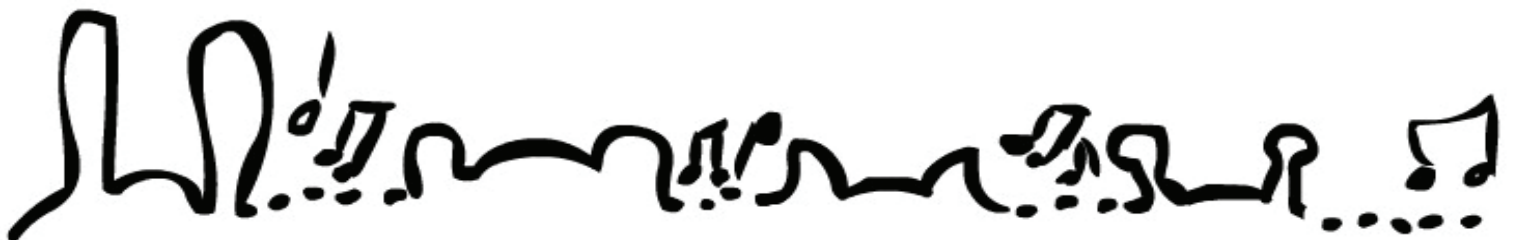
Kokį išpūdį paliko antrokų surengtas mediumas ?

Antanas
Terleckas, 3d

„Labiausiai įsiminusi medio mo detalė - Mingailės vaidyba. Lenkiu galvą žemai, žemai, žemai, žemai, žemai. Antrokai iš dalies pateisino, iš dalies ir nepateisino mano lūkesčių. Atėjau tikėdamasis labai daug, tad negaliu pasakyti, kad išvydau viską, ko norėjau. Vaidinimo pabaiga man ne itin patiko; galbūt vertėjo mums pademonstruoti veikėjo gyvenimą, jam esant daktaru, ar kažką panašaus. Šiaip manau, jog potencialo yra tikrai labai daug, tad siūlau jį išnaudoti ne vien kuriant šimtadienio spektaklį, bet ir pabandyti sukurti vaidinimą Teatro dienai per menų savaitę.“

„Stengiuosi nepraleisti nė vieno licėje vykstančio renginio, juolab, kad nėra nieko malonesnio, nei stebėti mokinių, kuriems dėstau, kūrybą. Mediumas man patiko. Išskirčiau kelis teigiamus aspektus. Pirma, antrokai pademonstravo, kad bendram renginiui gali susitelkti ir, nepaisydami savo ego, sukurti smagią šventę. Šis bendruomeniškumo pademonstravimas ir yra svarbiausias dalykas. Antra, buvo nebloga režisūra. Trečia, visi renginį ruošė nuoširdžiai ir tai tikrai matėsi. Nuoširdumo nesuvaidinsi, o tai darė spektaklį dar geresnį. Labiausiai nustebino tai, kad pamačiau kitus moksleivių sugebėjimus, kurių nematyti pamokų metu. Išsiskyrė ekspresyvi Manto Pajarsko vaidyba, kai jis skaitė vieną iš Romeo monologų. Nenorėjau spektaklio metu pamatyti šių dienų Lietuvos realijų t. y. visuomenės sumaterialėjimo, konkurencijos ir kitų negerovių. Matyt, tai taip pat buvo režisierių tikslas. Kai aplink visuomenėje nuolat regi tokius dalykus, vargu, ar kurdamas nuo jų pabėgsi. Apskritai, viskas gerai. Šaunuoliai antrokai! O pirmokai turi aukštai iškeltą kartelę, kurią jiems peršokti bus nelengva.“

Algis
Bitautas

„Mediumas, kaip mokyklinis renginys, paliko tikrai didelį įspūdį. Tikėjausi paprasto etiudo ar pjesės su atsitiktinėmis dekoracijomis, prastu įgarsinimu ir įprastu, nuobodžiu muzikiniu fonu. Tačiau viskas buvo atvirkščiai. Puikūs aktoriai, gerai apgalvoti kostiumai, gyva muzika, nuostabios dekoracijos – ko daugiau reikia. Na, gal tik kūrinio, verčiančio apmąstyti gyvenimo vertybes ir šiek tiek humoro. Bet ir šiuos dalykus išvydau jūsų sukurtame spektaklyje. Labai nustebino dekoracijos. Tiksliau, viena dekoracija – plakatų siena. Taip pat kai kurių žmonių vaidyba ir atsiskleidę nauji sugebėjimai paliko neišdildomą įspūdį – Eidvilė ir Akvilė yra tikros šaunuolės. Eidvilė šiaip yra „visų galų meistrė“, bet vis vien kiekvienas jos talentas nustebina, o Akvilė... Nesitikėjau, kad ji taip gerai vaidina. Mediumas – lyg spyris į užpakalį pirmokams kuo greičiau ir ruošti karnavalui. Supratom, kad reikia kuo daugiau gyvos muzikos, humoro, profesionalumo, šviesų.“

Dovydas
Strimaitis, 1c

Kaip manai, kas mums labiausiai pasisekė?

„Manau, kad mums labiausiai pasisekė su gera ir nenuvalkiota idėja, kurią supratome ne vien mes, bet ir žiūrovai. Mes perteikėme pagrindinę mintį taip, kad ji būtų lengvai suvokiama. Taip pat, manau, kad mums pasisekė nustebinti žiūrovus ne tik netikėta pabaiga (visi tikėjosi, kad istorija baigsis laimingai ir jis pasieks savo svajonę be jokių vargų), bet ir įvairiais pasirodymais.“

„Perteikėm problemas, aktualias trečio kurso mokiniams, kurie būtent dabar stovi apsisprendimo kryžkelėje ir pasistengėme nuteikti juos siekti savo tikslo, nepaisant jokių sunkumų.“

Mingailė
Drevinskaitė, 2a

Rytis
Urbonavičius, 2b

Kuo mes esam pranašesni už kitus kursus?

„Aš nemanau, kad esame pranašesni už kitus kursus, bet galime didžiuotis įdomiais, idėjų nestokojančiais, talentingais, išraiškingais ir aktyviais žmonėmis, kurie daro mūsų kursą stiprų.“

„Mūsų stipriosios pusės – aktorių profesionalumas, atliekant labai specifinius vaidmenis, ypatingos dekoracijos ir labai gerai atlikti muzikiniai intarpai.“

Mingailė
Drevinskaitė, 2a

Rytis
Urbonavičius, 2b

Mingailė
Drevinskaitė, 2a

Kas buvo sunkiausia?

„Mano nuomone, sunkiausia buvo priimti bendrą sprendimą ir dirbti komandoje.”

„Sunkiausia kaip autoriui buvo visą vaidinimą išlikti tinkamos jausminės būsenos, kad nenukentėtų vaidybos kokybė. O apskritai, nesutapus nuomonėms nesipykti.”

Rytis
Urbonavičius, 2b

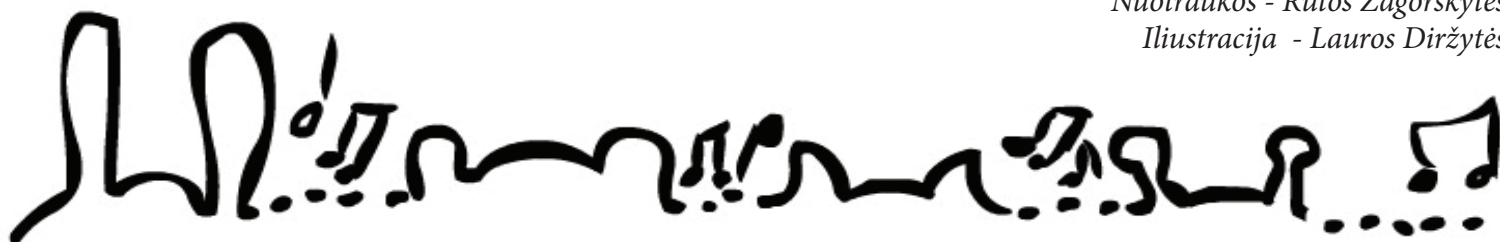
Galiu drąsiai teigti, kad pasiruošimas Mediumui buvo nuotaikingas. Neišvengėme ir didelių „uraganų“ pagrindinių organizatorių stovykloje. Nesutarimų pasekme tapo du visiškai skirtingi scenarijai. Spalio pabaigoje, kai galiausiai balsų dauguma išsirinkome vieną iš scenarijų, pradėjome skirstyti darbus, planuoti laiką. Iš pat pradžių darbas vyko labai lėtai ir neefektyviai. Kiekviena darbų grupė pagarsėjo savaip. Štai aktoriai, režisieriai ir scenos darbuotojai išsiskyrė aršiu charakteriu. Aš nesuprantu, kaip žmonės gali taip niršti dėl menkniekių arba kaltinti vieni kitus absurdiškais dalykais. Tai beveik tas pats lyg aš pykčiau ant kaimyno dėl to, jog jis nepaklojo mano lovos. Baisu. Dekoratorių komanda įsiminė savo nuotaikingą kelionę į Grigiškes, kurios tikslas buvo parsivežti įvairių renginių afišų. Deja, prisirinkę mineralinio vandens ir greito maisto užkandinių plakatų, dekoratoriai nusiminę grįžo atgal. Muzikantai pasižymėjo kaip ramūs ir nuosaikūs žmonės. Jie sutiko su dauguma prašymų ir kantriai kartojo tą pačią, seniai nusibodusią „Makarenos“ melodiją.

Nepaisant įvairių nesklandumų ir barnių, manau, jog parengėme tikrai gerą Mediumą. Pristatėme savo kurso talentus, galimybes, kurios yra ištis plačios: įtinama ir nuoširdi vaidyba, meniški šokiai, gyva muzika. Spektaklio mintis buvo ir ilgai išliks aktuali mokiniams. Visi prie Mediumo prisidėję mokiniai yra verti pagyrimo ir nuoširdžios padėkos.

... O UŽGESUS ŠVIESOMS IR NUSKAMBĖJUS PASKUTINIAMS „MAKARENOS“ AKORDAMS VISI IŠSKUBĖJO SAVAIS KELIAIS.

Nuotraukos - Rūtos Zagorskytės
Iliustracija - Lauros Diržytės

Šį ryt *feisbuke* (*liet. veidaknygėje*) perskaičiau, kad niekada nevėlu tapti tuo, kuo visada norėjai tapti. Prabėgus šešeriems metams po paskutinio skambučio (kurio Licėje mes taip ir neišgirstam), vis dar tuo tikiu ir anaip tol nemanau, kad taip galvoti nebrandu.

Vytautas iš Licėjaus Alumni savo laišku mane pagavo bibliotekoje Oksforde. Dabar čia mano darbo vieta, o kažkada buvo bažnyčia. Kaip tik šiomis dienomis mokausi mokytis bibliotekose. Kažkaip anksčiau, net ir senuosiuose Vilniaus universiteto rūmuose, niekaip nepavykdavo – per daug pašalinių trukdžių, trikdžių ir traškesių. Gal ne tiek žmogiškų, kiek daiktiškų. Didelės sienos įkvepia, bet kartu ir slegia, įpareigoja. Jausmas gal panašus, kaip įsmeigus akis į tuščią popieriaus lapą, – būna baisu pradėti, kad nesuterliotum. Nes kaip savo pradžia gali būti didesnis ar bent prilygti tiems, kurie buvo prieš tave, galbūt net sėdėjo prie šito paties ažuolinio stalo, spoksojo su nuostaba į tuos pačius reljefus ir vitražus, tik rašė plunksnomis ir rašalu? Vis dar mokausi nebijoti ir suprasti, kad viskas prasideda nuo pradžios ir kad tie ankstesnieji irgi savo laiku turėjo pergalėti netikrumą.

Taip pat šį ryt skambinau į ligoninę broliui, kuris po nesenai ištikusios nelaimės iš naujo mokosi daug lietuviškų žodžių. Ne, ne pačių žodžių, gal sujungti reikšmes su žodžiais ir laiku juos pasakyti. Labai stengiasi. Vakar balsu perskaitė dvidešimt knygos lapų – visus žodžius, net ir ilgesnius, ir kur kirtis neaiškus. Neklausiau, kiek užtruko. Sakė, kad jei iki sesijos nepasveiks, nebesimokys finansų išvis. Nori pagalvoti ir suprasti, kas jam pačiam patiktų. Dar sakė, kad negerai, kai žmonės neturi aistros gyventi. Tada jiems nieko nebereikia ir jie tik paprasčiausiai laukia, kol ateis tas, kuris priverčia veikti. Įkvėpimas? – klausiau. Sakė, taip.

Tik tas įkvėpimas retai kada aplanko rimties būsenoje, taip sau iš niekur nieko. Kur kas lengviau jį sutikti ten, kur jau kažkas pradėta. O ir tų pradžių per gyvenimą nebūtinai turi būti viena.

*Su linkėjimais iš dulksnoto Oksfordo,
Skaistė*

SKAISTĖ ALEKSANDRAVIČIŪTĖ

P.S. Šis laiškas turėjo būti kitoks. Juk taip ir neparašiau, ką žmonės veikia Lietuvių kalbos institute, ką reiškia norėti būti mokslininku ir kaip prasimanyti pinigų gyvenimui ir studijoms. Turėjau papasakoti, kad po TB galima stoti ir į Vilniaus universitetą mokytis literatūros, o baigti lietuvių kalbotyrą. Dar pasidalinti patirtimi iš metų, praleistų Europos Parlamente Briuselyje ir Strasbūre, ir patarti, kaip įstoti į Oksfordą ar parašyti publikaciją recenzuojamam žurnalui. Čia pat pasidžiaugti, kad per pastaruosius metus pavyko suredaguoti fizikos vadovėlį dešimtokams taip, kad patiktų ir griežtajai Kalbos komisijai, ir nedideliame Danijos miestelyje susitikti su žinomu amerikiečių profesoriumi vien todėl, kad prieš metus laiške užklausiau, ar nežada kada užsukti į Europą. Turbūt dar būčiau įterpusi pasvarstymų, lengva ar sunku turėti daug darbų, bet nė vieno tokio, kuris trunka nuo aštuonių iki penkių ir kur klientas visada teisus. O baigdama palinkėčiau liceistams nebijoti klysti.

Tiek visko čia nebūtų tilpę, o ir gyvenimo aprašymą visi, kas nori, galės susirasti internete. Kažkur ten turėtų būti ir kontaktai. Man visada galima parašyti, o aš pažadu atsakyti. Galime ir susitikti, jei tik Jums įdomu.

*Iliustracija - Lauros Diržytės
Nuotrauka iš Skaistės asmeninio albumo*

Savaime aišku, būti pas jus - *labai super tobulai* gera. Čia jau faktas, nuoširdžiai sakau. Darkart įsitikinau, kad licėjuje puiki atmosfera, žmonės ypač draugiški (na, bent jau trečiakursiai). O mokytojams tikrai niekas neprilygsta – būdama čia, pajutau kitokį mokytojų požiūrį į mokinius ir gana lygiaverčius tarpusavio santykius. Be galo gerai, kad licėjuje nėra skambučio. Galbūt daugeliui atrodytų kaip trūkumas, bet mano nuomone, nors tai tik smulkmena, bet labai reikšminga. Šis menkniekis ugdo bent jau minimalų mokinių savarankiškumą. Be to, daug ramiau ir jaučiau, kai prieš pamoką negauni širdies smūgio dėl nežmoniško skambučio garso. Licėjus taip pat žavus tuo, kad čia daug jaukių erdvių, tokių mažų kampelių, kur kiekvienas gali praleisti laisvą laiką tiesiog ramiai pabūdamas vienas ar su draugais. To Užupyje pasigendu, bet kaltinti jo per daug negalime – taip yra dėl visai kitokio patalpų išdėstymo... Dar vienas paprastas, bet puikus dalykas licėjuje, kad valgykloje labai skanu! Valgykla patogi: labai plati, erdvi, nebūna didelių grūščių ir spūsčių... Na, ko gero, pagrindinis licėjaus bruožas - visai kitoks mokinių požiūris į mokslą. Retai kur rasi tokių motyvuotų žmonių gausybę vienoje vietoje. Tokia atmosfera skatina plėsti savo žinias ir stengtis ne dėl kitų, bet dėl savęs. Po mainų licėjuje jaučiausi be galo laiminga ir tikrai norėjau ten pasilikti dar ne vieną savaitę. Taip kad vertinkit, ką turit!

Rasa Žebuolytė

Trečia lapkričio savaitė buvo ypač įdomi ir smagi. Tai buvo licėjaus savaitė. Apie šią mokyklą girdėjau daug ir įvairių minčių. Tačiau labiau norėjosi tikėti ne tais stereotipais apie „moksliukus“, o tuo, kad tai itin smagi ir kūrybiška mokykla. Ir įsitikinau, licėjus - be galo miela ir puikią atmosferą puoselėjanti bendruomenė.

Viešnagės pradžioje jaučiausi gan nejaukiai rūsio patalpose. Žemutinėje erdvėje taip tylu, tamsu, netgi niūroka. Ne kartą teko

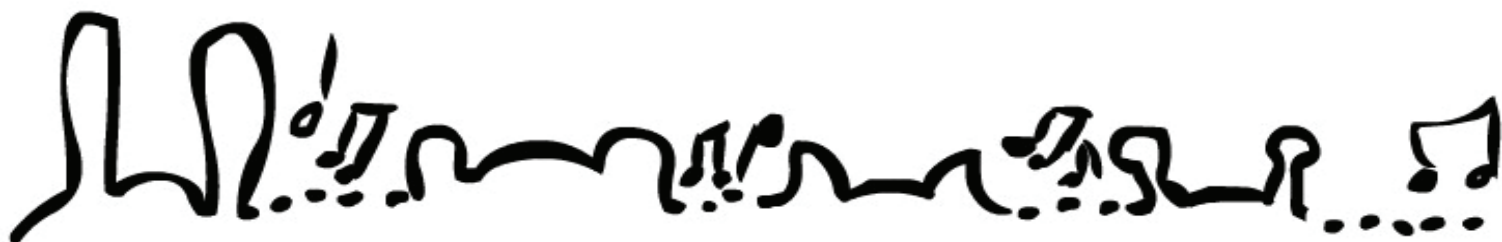
susipainioti: „Kur aš esu? Kur sukti?“ Bet po kelių dienų prisijaukinau tą jausmą. Tapo savotiškai šaunu eiti vėsiais, vamzdžiais apraizgytais koridoriais ir atrasti beprotiškai gražių paveikslėlių, nupieštų vietoj iškritusių plytelių... Išties paradoksalu, bet pamėgau tą šiurpumą.

Užtat žmonės licėjuje tikrai nebuvo bauginantys (aišku, nemačiau jų prieš kontrolinius). Priešingai, nuoširdūs, šiltut šiltutėliai, jie klausinėdavo nuomonės, gelbėdavo, jei pasiklysdavau, ir užkrėsdavo smagia nuotaika. Tuo tarpu mokytojai buvo ne ką mažiau mieli. Viena iš įsimintiniausių pamokų buvo muzika, kurią dėstė mokytojas R. Jankauskas. Po jos norėjosi bėgti greičiau nusipirkti visą knygyną, muzikos parduotuvę ir dar keletą muziejų. Tada metų metus niekur neit ir tūnot ten. Tikrai įkvepiantis mokytojas. Aišku, ne tik Jankauskas, bet ir kiti mokytojai taip pat paliko gerą įspūdį. Pamokose neteko jaustis blogai ar per daug išskirtinei. Tai visų gerų žmonių dėka...

Jei ir reikėtų ką nors keisti licėjuje, tai tik geografinę padėtį. Pripratusi prie Užupio gamtos: Vilnelės, Bekešo kalno, medžių ir kitų objektų, pasigedau to... Pavasarį galite nusipirkti keliasdešimt maišų įvairių sėklų ir išbarstyti viską aplinkui. Pamatysit, kaip paskui bus nuostabu...

Taigi, buvo labai smagu lankytis licėjuje ir šiek tiek pajusti, koks ten gyvenimas, sužinoti, kokios mintys ten skraidžioja. Dėkui Jums ir lauksime atvykstant į Užupį!

Ramunė Rūtėnaitė

Niekada nesuprasdavau, kodėl visi taip laukia mainų ir ko ten kaip akis išdegę veržiasi, bet kai išgirdau apie šiuos su Užupio gimnazija, iškart pagalvojau: „O, Užupis... Pažiūrėsim, kaip ten.“ O Užupio gamta visai nieko. Gražūs vaizdai pakeliui į mokyklą, po kojom gali net pinigėlių rasti. Malonu pro langus dairytis arba palypėjus ant Bekešo, itin mėgstamo mokinukų, miesto panoramą stebėti. Užlipkit ten kada - visas Vilnius atsiveria.

Pirmas įspūdis mokykloje buvo nekoks... Visiems pasakoju, kaip klasėj sėdėjo keturi žmonės ir visiškai nebendravo. Pasijutom kaip kokie neandertaliečiai, kaip mes čia taip... Iš licėjaus, o per pamoką plepam. Nesupraskit neteisingai, šiaip žmonės ten nesusikaustė ir tolerantiški. Užupiečiai vis mūsų klausinėjo: „Kodėl licėjui visi vieni kitus apkalbinėja?“ Taigi dėl mums visiems lengvai suprantamos priežasties: licėjui visi visus pažįsta, ir jei žmogus yra ne tavo draugas, tai bent tavo draugo draugas. O ten, Užupyje, arba tavo draugas, arba... ne.

Patikėkite, mūsų valgykla tikrai nesmirdi palyginus su jų (nosiai teikia malonumą per tris aukštus). Sako, ten labai skanu, tačiau kvapas atbaidė nuo apsilankymo. Na, jie turi savo, kaip patys vadina, „įžymųjį“ jaunimo klubą, apie kurį mes tik ten būdami pirmąkart išgirdom. Pabuvę supratom, kad nėra ko jam ten būti įžymiam, bet, mielieji, nepamirškim, netekom savo Oazės, dėl to visgi turime ko užupiečiams pavydėti. Nėgana to, kabinetai yra ypač modernūs. Jie netgi turi tokį japonišką kambariuką, kur sėdi celėj (arba inkubatorij, taip ir nesugalvojom tinkamo pavadinimo), kur tave ir tavo suolo draugą skiria siena, o į mokytoją žiūri per priekinį stiklą. Labai įdomiai mokykla savo novatoriškumą išnaudoja: vieni mokytojai šviesdami nepavykusius rašinius ant lentos, kiti rodydami, cituoju biologijos mokytoją, pjesę „Baltymų Sintezė. Biologiniai spektakliai“. Bet toks originalumas - gerai! Licėjui tikrai reikėtų to iš užupiečių pasimokyti. Svečiai iš Antakalnio ir Salomėjos Neries labai džiaugėsi, kad Užupis - maža mokykla. Taip, ten koridoriai siauri ir pirmokams mokytis vaikščioti tenka gerokai ilgiau, nei pas mus, bet, atleiskit, ten vietos kur kas daugiau nei licėjui. Patys užupiečiai skundžiasi sporto salės dydžiu. Sutinku, su sale mums gal ir labiau pasisekė (iš tiesų, aš tai nesupykčiau, jei tektų trumpesnius ratus bėgioti), bet lubos jų daug aukštesnės. Įtariu, kad tinklinį žaisti per kūno kultūros pamokas jiems sekasi daug geriau, nei mums.

Aktų salė irgi nėra ypač didelė, tačiau Užupyje renginių vyksta tikrai daug. Tik labai gaila, kad jie mokami. Priešingai nei vieningieji liceistai, užupiečiai viską daro klasėmis. Jie taip myli tas savo klases, kad nenori po dvejų metų su jomis skirtis. Jie suskirstomi į srautus, su jais lanko pamokas, o klasės valandėlėje sėdi su bendraklasiais, kuriuos nuo pirmos dienos taip vadino. Srautai veikia taip: visi gauna individualius tvarkaraščius, tačiau neturi visiškos pasirinkimo laisvės. Visgi galime kiek apgailestauti, nes dalykų pasirinkimų trečiokai turi daugiau nei mes: medikai dėkoja valdžiai už lotynų kalbą, o būsimi didieji menininkai už visą krūvą meniškų disciplinų (braižybą, grafikos dizainą, piešimą...).

Manau, turiu atsakymą į ramybės neduodantį klausimą: kam reikalingi mainai? Tam, kad mes pamatytumėm, kaip gyvena kitos mokyklos, pasisemtumėme idėjų, užmegztumėme ryšius (girdėjau, kad Užupio Barbora turi chorą ir tarėsi su Augiu kažkokį projektą kartu daryti), suprastumėme, kas pas mus gerai arba blogai. Būdama Užupyje viską lyginau su licėjumi. Svarbiausias mano atradimas - licėjaus dvasia yra tikrai neišgalvotas dalykas. Kitos mokyklos neturi tos žodžiais nenusakomos, o tik pajaučiamos atmosferos, susidedančios iš draugiškumo, atviro bendravimo ir laisvės, kurią visada lydi atsakingumas. Bet vis dėlto, tiesą pasakius, džiaugiuosi, kad mokytis liko tik mažiau nei dveji metai. Gal dar turėsiu galimybę pabaigti licėjų, o ne šiaip kažkokią paprastą mokyklą, kur mokiniai mokosi tik dėl pažymių ir egzaminų, per „langus“ smirsta valgykloje, o per pamokas sėdi, rodos, per kilometrą nuo mokytojų. Gal per dvejus metus nespės licėjaus dvasia visiškai išblėsti. Kitaip sakant, kiek išsigandau, kai grįžusi iš mainų pamačiau, kaip greitai mūsų licėjus panašėja į kitas mokyklas.

Iliustracija - Dorotėjos Noreikaitės

Žodis *SchoolProud* man nėra daiktavardis (todėl ir vadinamės ne *SchoolPride*). Man tai būdvardis, frazė, susitapatinimas su savo mokykla, kad galėtumėme sakyti: „We're schoolproud“ (liet. „Mes didžiuojamės savo mokykla“, - red. past.). Viena pažįstama sakė: „O, geras, čia kaip uniformos!“ Bet truputį kitokios – velkuosi megztinį dėl to, jog pats noriu skleisti žinią.

Esu *SchoolProude* todėl, jog man įdomu. Visų pirma, ši veikla atitraukia nuo kasdienybės lygiai taip pat, kaip koncertai ar varžybos. Tai – prisilietimas prie verslo. Be abejo, simbolinis – ne dėl pinigų, o dėl idėjos ir azarto padaryti kažką neišbandyto. Antra, tai morališkai skaidru. Man nesmagu, jei dieną ar dvi sprendimas dėl importuojamų džemperių kiekio įstringa mano rankose ir dėl to megztinis pas Tave atvyks vėliau. Tačiau žinau, kad su komanda dirbame entuziastingai, esame visiškai skaidrūs, net mokesčius mokame, kainą nustatome minimalią ir mano sąžinė dėl to švari, - būtent to nesitikėjau iš verslo. Trečia, *SchoolProud* – tai žmonių emocijos. Net ir labai stengdamiesi nepaslėpsime to žvilgsnio, kuriuo žiūrime į naujus dalykus, todėl nesulaukiu, kada galėsiu įteikti pirmąjį paketą ir pamatyti žybtelėjimą Tavo akyse, kitų žvilgsnius į megztinį Tau užsivilkus jį pirmąsyk. Gera žinoti, kad man įdomiu darbu galiu kitam žmogui suteikti gerų emocijų.

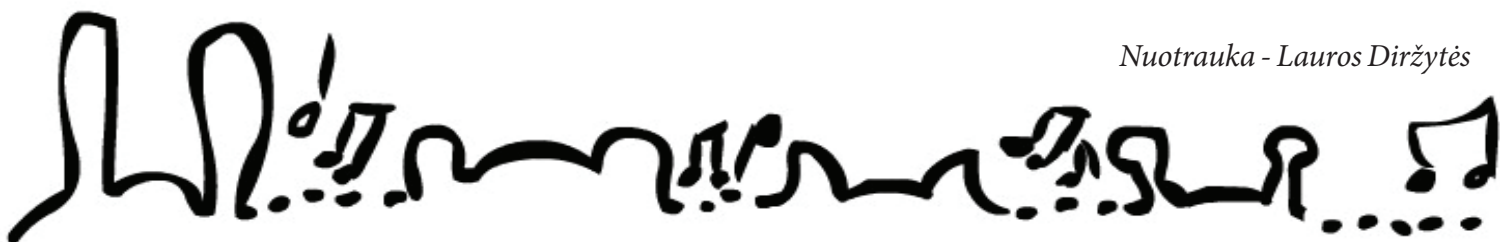
Ir darbo nebuvo daug. Tai buvo paprasta idėja, kuriai pasakiau: „kodėl ne?“ Ir įsisuko. Buvom dviese, trise, tuomet prisijungė dar vienas liceistas Kasparas Milerius, o dabar mes jau šešiese. Man atrodo, jeigu galiu pamėginti tai, kas man tikrai įdomu ir rizikuoju saugiai – kodėl ne? Mintyse susikūriau blogiausią scenarijų, susigyvenau su juo ir stengiausi. Blogiau nebus, o patirties gausiu.

Dabar atsiprašau, kad užtrunkam. Bet mes padarysim viską, kad ta akimirka, kai pažvelgsi į savąjį megztinį – *SchoolProude* (juos vadinam *hoodais*), – būtų pasakiška. Mus tai žavi.

TADAS ŠLIMAS

Nuotrauka - Lauros Diržytės

Psichologijos projektą atidėliojau iki paskutinės minutės. Nors tema visai įdomi – atidėliojimas – bet ojoj kiek kartų tenka sau įspirti, kol prisiverčiu atsidaryti naują word'o puslapį. O pradėjus paaiškėja, jog sugalvoti klausimus statistinei apklausai ne taip lengva, kaip tikėjau, ir dar kaip tyčia tuo metu atsiranda koks nors svarbus reikalas... O tuomet viduje prabyla tas saldus balselis: „Na, ką padarysi, šiandien ne ta diena, eik, pailsėk, o rytoj tai jau TIKRAI...“. Net jeigu pavyksta jį užčiaupti, po kurio laiko prisijungia kitas: „Tu tik minutėlei prigulk ir iš karto vėl atsikelk...“ Pažįstamas jausmas?

Galų gale išdalinusi trečiakursiams apklausos anketas, sulaukiu ne vienos reakcijos: „Taaaip, čia aktualu...“ Nekeista, kad 60% apklaustųjų trečiakursių priskyrė save prie nuolatinių atidėliotojų ir netgi dalinosi patirtimi, kokia veikla užsiiminėja vilkindami laiką: vaikšto ratais po namus, niurko katiną, žiūri pro langą, svajoja, karposi nagus... O populiariausi atsakymai buvo bendravimas su draugais, valgymas ir, be abejo, naršymas internete. Taip pat daugelis pažymėjo, jog tvarkosi kambarį, groja, bendrauja su šeima, klausosi muzikos. Net nudžiugau supratusi, kad atidėlioti galima ir naudingai! Deja, tai gali būti apgaulinga: užsiiminėjant pašaline veikla, laiko lieka vis mažiau, o sąžinė ima kirbėti, kad kažkas negerai.

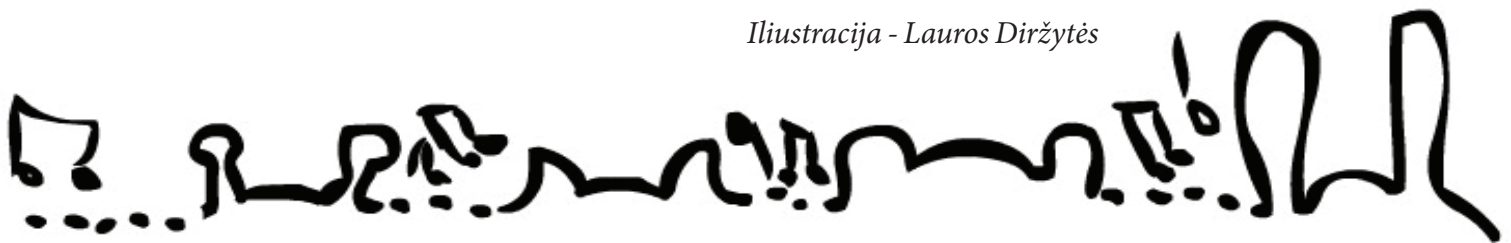
Taigi kyla klausimas: kodėl gi švaistome laiką nereikšmingiems darbams, kai žinome, kad tai turės neigiamų pasekmių? Vienas garsiausių atidėliojimo tyrinėtojų T.A. Pychylas teigia, kad tam didelės įtakos turi žmogaus tikėjimas, kad jis gali sėkmingai atlikti užduotį. Kuo labiau tikite savimi, tuo mažiau šansų, kad atidėsite užduotį. Dėl šios priežasties didžioji dauguma apklaustųjų liceistų atsakė, jog dažniausiai vėlesniam laikui atideda kūrybinius ir projektinius darbus, taip pat rašinių rašymą, nes mano, jog nesugebės jų atlikti taip gerai, kaip, galbūt galėtų kitu metu. Taigi tokiais atvejais verta užduoti sau klausimą, o kodėl aš iš tikrųjų nepradedu dabar pat? Galbūt nerimauju, kad nepavyks, jaučiu įtampą? Tuomet svarbiausia - ne pasiduoti pirmai pasitaikiusiai veiklai, siekiant išvengti nemalonių emocijų, o aiškiai įvardinti tikrąsias priežastis ir pamėginti nusiraminti, kad ir išgeriant puodelį mėtų arbatos. O susikaupti yra lengviau išjungus visus aplink esančius dirgiklius: kompiuterį, televizorių, telefoną. Dar viena priežastis: trečdalis vaikų ir du trečdaliai merginų pažymėjo, jog atidėlioja, kai turi tokią didelę krūvą darbų, kad negali apsispręsti, nuo ko pradėti. Galbūt užsibrėžiame sau neįveikiamus tikslus? Kartais jau planuodami žinome, kad tai neįmanoma, tačiau vis tiek giliai širdyje tikimės, kad gal šįkart bus pirmas kartas, kai per savaitgalį pavyks atlikti visos savaitės darbus... Taigi svarbu protingai susiplanuoti laiką, o tokioje situacijoje labai padeda darbų išskaidymas: iš pradžių išsikelti vieną nedidelį tikslą, tarkim, parašyti pirmą sakinį, o jį įveikus nuoširdžiai pasidžiaugti ir tik tada daryti kitą žingsnį. Ir nejučia darbų krūva ima mažėti. Tačiau sunkiausia turbūt būna prisiversti daryti nuobodžias, tačiau neišvengiamas užduotis, kuriose dažnai net nematome prasmės. Stiprinti motyvaciją gali padėti vienas puikus būdas - mintyse nukeliant į ateitį su visomis smulkmenomis įsivaizduoti, koks palengvėjimas ir pasitenkinimas savimi apima užbaigus nemalonų darbą.

Taigi NEatidėliojimas – išmokstamas įprotis, kuris gali labai pakeisti gyvenimą į gerąją pusę. Tiesiog reikia daug noro ir kantrybės, o stiprinti valią galima kiekvieną dieną žengiant po vieną mažą žingsnelį į priekį ir nuolat mokantis iš savo klaidų. Sėkmės!

MONIKA SATKŪNAITĖ

Ilustracija - Lauros Diržytės

TOMAS USOVAS (XIX karta) šiuo metu mokosi pirmame VGTU architektūros fakulteto kurse, tarptautinėje grupėje.

Kaip sugalvojai studijuoti architektūrą?

Tomas: Apsisprendžiau prieš, ko gero, daugiau nei trejus metus. Abejoju, ar kas pastūmėjo, tiesiog visiems ateina toks metas, kai tėveliai, mokytojai ir draugai sako: „Ką studijuosi?“, o net nepagalvoja, kad gal tu norėtum būti kalėdinių pyragų kepėju ar darželio auklėtoju... Tada apsvarstai savo galimybes ir nusprendi, kam esi tinkamas ar bent manai esąs. Architektūra man atrodo tokia sritis, kurioje galima įvairiai atsiskleisti, dalykas, jungiantis kūrybiškumą ir tikslumą.

Kodėl nusprendei studijuoti Lietuvoje?

Tomas: O kodėl ne? Negirdėjau nieko labai blogo apie architektūros studijas VGTU. Galų gale, kad ir kaip neliceistiškai nuskambėtų, nesinori visų žmonių palikti. Galvoju, kad galima ir čia dar pabręsti.

Koks buvo stojimo procesas?

Tomas: Stojimo procesas labai paprastas: išlaikai reikalingus valstybinius egzaminus bei stojamąjį meninio architektūrinio išsilavinimo egzaminą ir štai – tu jau imatrikuliuos.

Studijose daugiau teorijos negu praktikos ar abiejų pakankamai tolygiai?

Tomas: Manau, labiau praktikos, kadangi daugiausiai laiko praleidžiu ką nors braižydamas, paįšydamas arba klijuodamas, o knygų skaityti beveik nereikia. Teorijos galėtų būti kiek daugiau, bet galbūt kituose semestruose jos gausim. Šis pusmetis yra pradžia, susipažinimas su rankinio darbo priemonėmis (pirmus dvejus metus praktiškai visi atsiskaitymai daromi ranka – turiu omenyje kūrybinius darbus).

Kokia mokymosi atmosfera, ar studentai nori mokytis?

Tomas: Mokymosi atmosfera kartais truputį isteriška, kai merginos pradeda panikuoti dėl to, kad nespės to ar ano iki ryt ryto padaryti. Jaučiasi didelė draugiška konkurencija, skatinanti žmones aukoti šioki toki gyvenimą. Tai visai gerai, nes būtų neįdomu neturėti iššūkių. Galbūt konkurencija didelė ir dėl to, kad esu, mano nuomone, stipriausioje grupėje – tarptautinėje (nors turime tik vieną užsienietį). Girdėjau ten susirenkant stipresnius žmones, be to, grupė mažesnė, todėl atrodo jaukesnė, ne tokia susiskaldžiusi. Žodžiu, vieni kitų maketų nedeginam, tik draugiškai pasišaipom iš savųjų (ne) gyvenimų.

Ar dėstytojai kvalifikuoti, įdomūs?

Mūsų grupės bėda, kad ne visi dėstytojai gerai moka anglų kalbą, bet kai į paskaitą ateina mainų dalyviai iš kitų šalių, jie (dėstytojai) priversti kalbėti angliškai, bet tai sunkiai sekasi. Kartais labai nervina, kad kai kurie nepunktualūs. Bet gal čia po licėjaus toks įspūdis? Italai, su kuriais mokausi, pasakojo, kad palyginus su jų universitetu, čia viskas labai tvarkinga. O šiaip bendras dėstytojų lygis normalus.

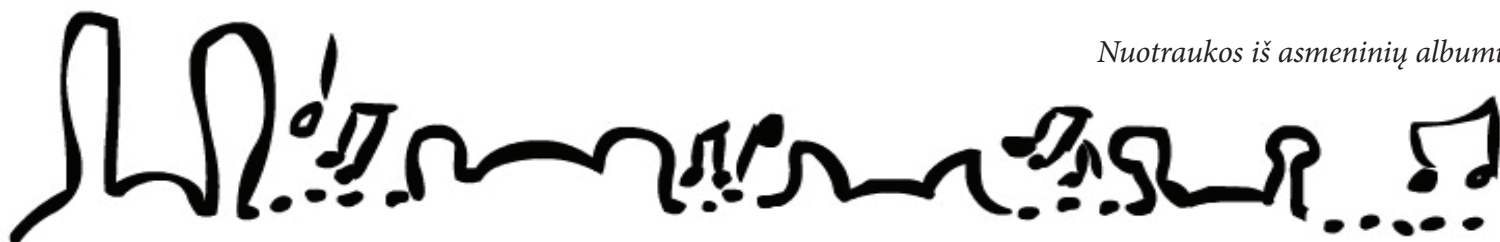
Kuo studijos skiriasi nuo mokslo licėjuje?

Tomas: Skirtumas tas, kad dabar visi darbai, kuriuos atlieku, labiau atitinka mano suvokimą apie tai, kas reikalinga, kas įdomu ir ką aš sugebu. Skiriasi dar tuo, kad daugiau yra savarankiško darbo namie, o mokykloje tu sėdi ir sėdi.

Ar universitetas ir šios studijos išpildė Tavo lūkesčius ar visgi nelabai?

Tomas: Vidutiniškai išpildė. Galų gale, ką aš galiu pasakyti po pirmo pusmečio?

Nuotraukos iš asmeninių albumų

UGNĖ PABERŽYTĖ (XVIII karta) šiuo metu mokosi antrame kurse Ecole Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-Belleville, Paryžiuje.

Kaip sugalvojai studijuoti architektūrą?

Ugnė: Man visada buvo įdomu tai, kas jungia daug įvairių sričių. Architektūra - būtent toks dalykas. Taip pat mano šeimoje daug menininkų, tad gal kiek ir „aplinka kalta“, bet jokios rimtos įtakos nebuvo.

Kodėl nusprendei studijuoti būtent užsienyje?

Ugnė: Na, čia jau mano močiutė, taip pat menininkė, gerai apibendrina: „Net ir Diureris į Italiją pasimokyti važiavo...“ Manau, kad jaunam žmogui labai naudinga pasižiūrėti, kas, kaip ir kodėl kitur vyksta. Be to, Paryžius, bent jau menų studijuojantiems studentams, suteikia begales galimybių. Pavyzdžiui, mes mokomės meno istorijos ir viena iš egzamino temų būna susijusi su tuo metu vykstančiomis parodomis.

Koks buvo stojimo procesas?

Ugnė: Stojimo procesas priklauso nuo universiteto. Mano atveju keista buvo tai, kad nebuvo prašoma kalbos egzamino rezultatų (DALF), bet studijuoti nemokant prancūziškai būtų neįmanoma. Be to, dauguma Prancūzijos mokyklų nori tik baigtos mokyklos diplomo, nes atranka vyksta pirmaisiais mokymosi metais. Tarkime, beveik pusė mano kurso nepateko į antrus bakalauro metus.

Studijose daugiau teorijos negu praktikos ar abiejų pakankamai tolygiai?

Ugnė: Maždaug po lygiai, beveik šalia visų teorinių paskaitų yra praktinė dalis. Na, net ir architektūros teorija neapsiriboja vien dėstytojo pasiklausymu auditorijoje - po to tenka ir patiems kitų architektų darbus nagrinėti ir tokiu būdu taikyti gautas žinias savo projektuose.

Kokia mokymosi atmosfera, ar studentai noriai mokosi?

Ugnė: Oi, pirmaisiais metais reikia priprasti prie triukšmingos aplinkos. Jau toks prancūzų mentalitetas, jog visi mėgsta parėkauti. Stebina, kad yra daug studentų, kurie viską daro ne todėl, kad tikrai *nori*, o todėl, kad *reikia*. Jų mokymo sistema tokia - nuo mažų dienų reikalaujama labai gerbti autoritetus (šiuo atveju dėstytojus). Vien tai, kad paskaitų metu retai įsiplieskia rimtos diskusijos, o daugumos paskaitų lankymas yra privalomas, rodo, kad studentai nėra labai brandūs.

Ar dėstytojai kvalifikuoti, įdomūs?

Ugnė: Tokių, kad visai *pievas* kalbėtų, tikrai nėra. Yra daug praktikuojančių architektų, urbanistų, o tai efektyviai vaduoja iš sąstingio. Dauguma yra keliaujantys, plataus akiračio, išmanantys dėstomą dalyką žmonės.

Kuo studijos skiriasi nuo mokslo licėjuje?

Ugnė: Šiek tiek sunkiau rasti bendrą kalbą su supančiais žmonėmis. Aš vienintelė lietuvė savo mokykloje, tad tenka adaptuotis prie visai kitokio mentaliteto. Iš pradžių viską kiek apsunkino kalbos subtilybės. Taip pat čia daugiau individualizmo. Licėjuje labai gražus nuolatinis bendrumas - visi susimauna karnavale, pasitaiso mediume, sublizga šimtadienyje, nori tekėti už Jankausko arba vesti Bitinienę, svarsto stoti ar ne į TB. Čia mažiau tokios „viskas bendra“ atmosferos - kapanokis, siūlyk, stenkis, organizuok pats.

Ar šios studijos Prancūzijoje išpildė tavo lūkesčius?

Ugnė: Nebuvau iš tų abiturientų, kurie važiuoja su kažkokiomis stebuklingomis viltimis. Jau anksčiau gaudžiausi, kas tas Paryžius, tad pieno upių nesitikėjau. Gavau tai, ką pasirinkau: labai įvairialypes studijas, supažindinančias su daug įvairių sričių ir ne vien per architektūros prizmę, bei galimybę atsikąsti čia verdančio kultūrinio gyvenimo. Taip pat važiauvau kalbos tobulinti, o kai visi aplink šneka vien prancūziškai nėra kaip išsisukti.

Viską galutinai susumavus, kokie yra tavo studijų plusai ir kokie minusai?

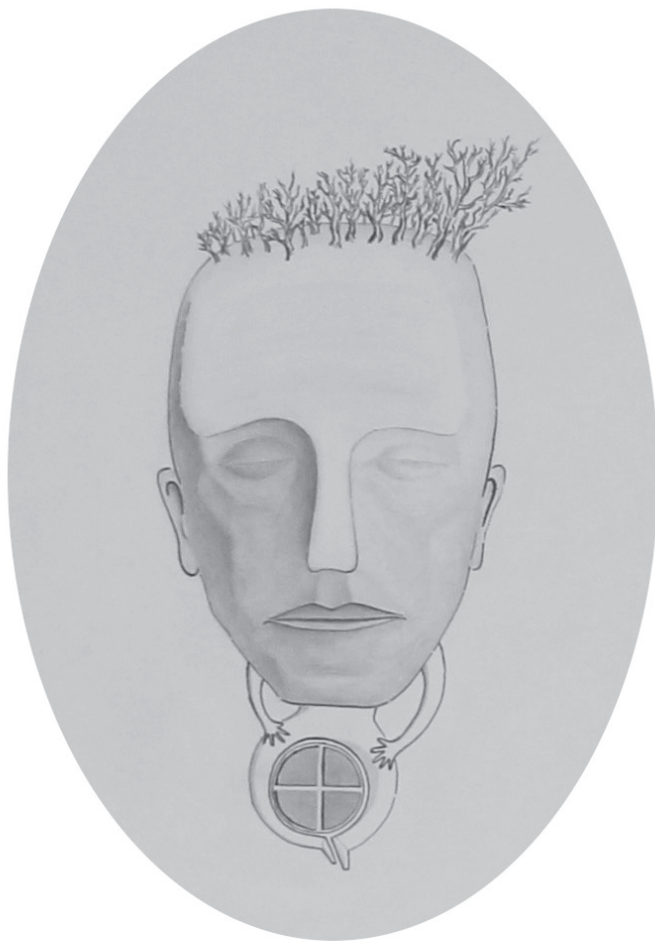
Tomas: Plusai: mano manymu, čia yra lengviau tuo aspektu, kad nereikia iš naujo įsitvirtinti, mezgi savo tinklą čia. Galbūt ateityje tai pravers, Dievas žino. Be to, nereikia ieškoti, iš ko gyventi, kol mokaisi.

Minusai: matyt, ne visada gali pakliūti į darbščių žmonių terpę, gali atsibosti šitas pasaulėlis, vieniems per mažas, kitiems jaukus. Dar yra tikimybė, kad studijų programa nebus labai moderni ar aktuali.

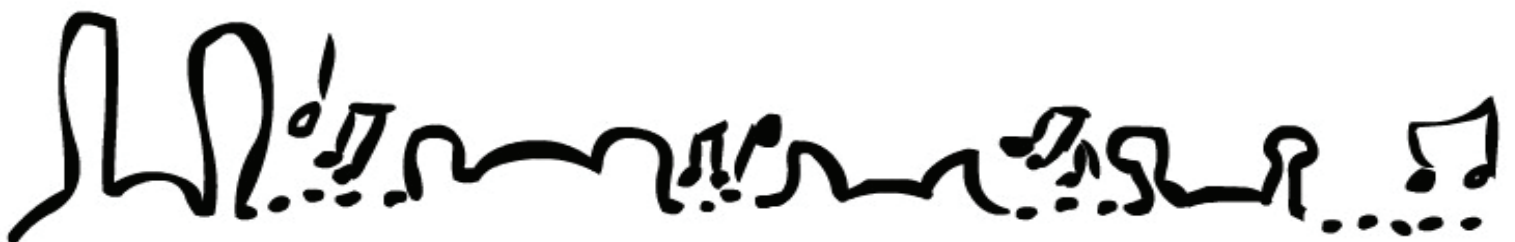
Ugnė: Plusai: prancūzai turi galias daugelio sričių tradicijas ir turtingą kultūrą; valstybinėse mokyklose ir universitetuose mokslas yra nemokamas (tai, beje, buvo viena iš pasirinkimo priežasčių); nuo antrųjų studijų metų galima gauti valstybinę stipendiją; palanki socialinio draudimo sistema; čia labai skanus maistas ir gražūs žmonės! :)

Minusai: sudėtinga administracinė sistema (stojimai, su studijomis susijusių dokumentų tvarkymas); dažnai kiek perdėta autoriteto svarba; vertindamas darbus dėstytojas visai nebijo stipriai kritikuoti studento, kartais net nebandoma gilintis į gerąsias puses; žmonės yra siaubingai neorganizuoti (kas galbūt panašu visuose piečiau esančiuose kraštuose).

Vis dėlto patys prancūzai sako, kad Paryžius - ne tas pats, kas Prancūzija. Tai tiesiog didžiulis miestas, kuriame daug streso ir nemažai nepakantumo, bet gausu ir be galo įdomių dalykų. Tad kas nors, studijuojantis kitam Prancūzijos mieste, visai kitaip šią šalį matys.

Tomo ir Ugnės piešiniai

VAIDINA:
PAULIUS
KRISTUPAS
BAIKAUSKAS

VAINIUS
VRUBLIAUSKAS

ERNESTAS JONAS
BITKIVSKIS KAVALIAUSKAS

IR KITI.

KARNAVALAS

JAU GRUODŽIO 28 DIENĄ!

TEGYVUOJA VOKIEČIŲ TEATRO PROJEKTAS!

Vilniaus licėjus jau ne pirmus metus dalyvauja teatro projekte vokiečių kalba, kurį organizuoja Goethe's institutas. Tęsiantis šiam projektui aš, Kamilė ir Marija iš Lietuvos, taip pat ir kitų šalių atstovai lapkričio pradžioje išvykome į Vokietiją. Ten mes buvome apgyvendinti vaikų, dalyvaujančių teatro projekte, šeimose. Kelionės tikslas buvo patobulinti ne tik savo vaidybinius sugebėjimus, bet ir vokiečių kalbos įgūdžius. Per šešias dienas Vokietijoje patyriau daugybę šaunių nuotykių, kuriais su jumis ir pasidalinsiu.

Įsivaizduokite, kad ryte Jus pažadina karštų bandelių aromatas... O dar geriau – vos tik įžengusį į virtuvę, Jus pasitinka mama su dar garuojančiomis kvepiančiomis bandelėmis ir arbata rankose? Tiesą sakant, aš negalėjau patikėti, kad mano „mama“ Vokietijoje kas rytą kėlėsi anksčiausiai, kad iškeptų bandelių pusryčiams!

O ar galite patikėti, kad mane priėmusi šeima suorganizavo tikrą Crêpe (blynų) vakarėlį savo namuose? Buvo taip smagu, nes leido man pačiai pabandyti iškepti blyną su senovišku blynų kepimo aparatu.

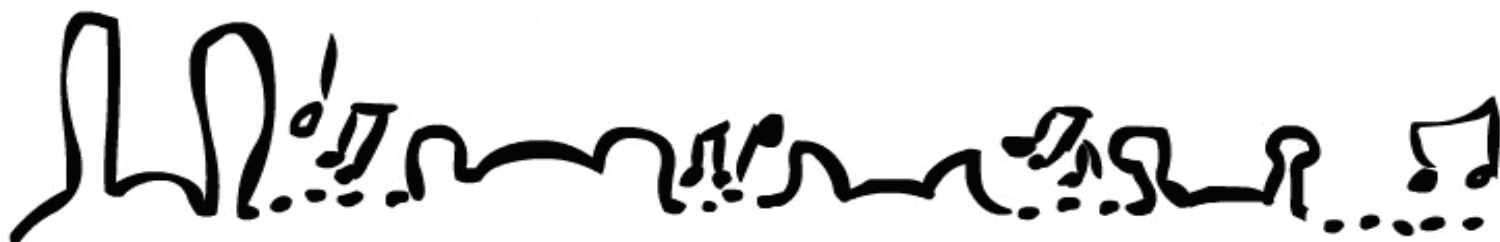
DAS SCHMECKT
GUT!

Ar galite įsivaizduoti, kad Jūsų pasirodymo scenoje skuba pasižiūrėti tėvai? (Juk licėjuje labai neįprasta kviestis tėvus į renginius...) O būtent Vokietijoje į spektaklio, kurį sukūrė visi 70 projekto dalyviai, premjerą suskubo atvykti ne tik projekto dalyvių tėvai, bet ir seneliai bei draugai. Nuostabu, kai gali jausti, kad kažkur salėje, tarp žiūrovų, sėdi tave palaikanti „mama“ ir tavimi besididžiuojantis „tėtis“. Tada norisi padaryti viską kuo geriau ir nenuvilti nei jų, nei savęs. Ir visai nesvarbu, kad salėje sedintys „tėvai“ yra tik tavo globėjai, kurie rūpinasi tavimi viešnagės metu.

Ich
mag das.

Ar galite patikėti, kad „tėvai“ į premjerą atvyko ne tik pasižiūrėti spektaklio, bet ir pasistengė surengti mums šventę? Visi atvykusieji atsinešė su savimi įvairaus maisto ir po spektaklio surengė mums puotą. Stalai buvo nukrauti gardžiausiais patiekalais ir pyragais, kuriais visi galėjome vaišintis. Smagiausia buvo ne tai, kad buvo gausu maisto, bet tai, kad po pasirodymo niekas neišsiskirstė, o pasiliko pabendrauti. Juk be galo smagu išgirsti žiūrovų nuomonę apie spektaklį, o dar geriau jautiesi, kai visai nepažįstamas vokiečių prieina ir pagiria tave už vaidybą ar tiesiog už pastangas.

Šios kelionės metu įgijau daug gyvenimiškos patirties, kuri gali praversti ateityje. Manau, kad šią informaciją pravartu įsidėmėti kiekvienam. Patirtis rodo:

MIR HAT ES
GEFALLEN.

Nepasitikėk lenkėm, kurios mėgsta apsipirkinėti! Kodėl? O gi todėl, kad jos tiesiog pamiršta, kad reikia laiku ateiti į sutartą vietą. Lenkių dėka mes vos nepavėlavome į priešpaskutinį autobusą, vežantį namo. Beje, tuo metu mes net neįsivaizdavom, kur yra mums reikalinga stotelė.

Nedainuok autobuse su lenkėmis, nes pravažiuosi stotelę! Užsidainavusios ir išilinksminusios pražiopsojom stotelę, kurioje turėjome išlipti. Dėkui nepažįstamiems vaikinams, sėdėjusiems už mūsų, kurie kažkokiu būdu atkreipė mūsų dėmesį ir mes spėjome paprašyti vairuotojo, kad šis mus išleistų, kol dar nespėjo nuvažiuoti per toli. Namų teko eiti pėsčiomis penkiolika minučių neapšviestomis užmiesčio gatvėmis.

Niekada nepasilik vienas tarp slovakų, lenkų ir slovėnų! Jų kalbos tokios panašios, kad kiekvienas gali kabėti gimtąja kalba ir vienas kitą suprasti. Deja, lietuvių kalba visiškai kitokia, tad jeigu liksi vienas tarp slavų tautų atstovų, liksi nesuprastas ir neišgirstas.

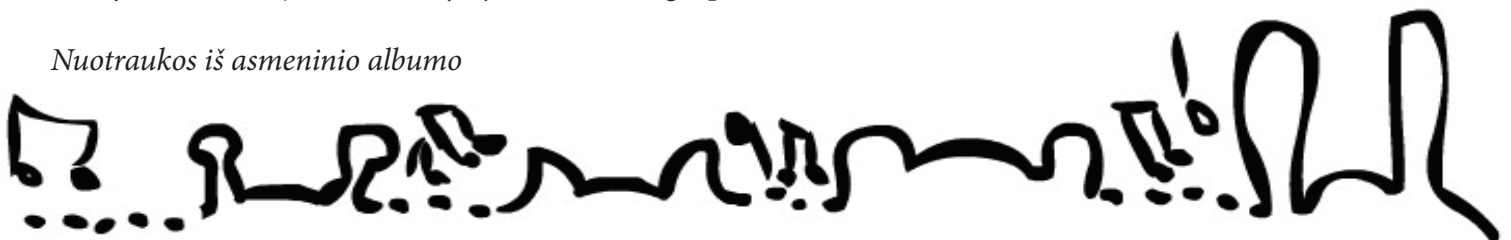
DAS WAR DIE
TOLLSTE REISE

Ne visas maistas Vokietijoje skanus, kad ir kokios aukštos kokybės jis bebūtų. Pavyzdžiui, tradicinis patiekalas - makaronai su svogūnais ir kriaušėmis - nelabai atitinka lietuvišką skonį.

Vokietija, kaip ir patys vokiečiai, paliko man neišblėstantį įspūdį, ten patyriau daug gerų emocijų, įgijau neįkainojamos patirties. Labiausiai mane sužavėjo šiltas vokiečių bendravimas ir jų nuoširdumas, todėl kiekvienam rekomenduoju pasitaikius progai nuvykti į Vokietiją ir nepraleisti galimybės pabendrauti su pačiais vokiečiais. Esu labai dėkinga Goethe's institutui, kad suorganizavo šią kelionę. Taip pat dėkoju visam mūsų kolektyvui: vokiečių kalbos mokytojoms ir teatro grupei.

Nuotraukos iš asmeninio albumo

Birželio 1 – a. Kiek po pietų.

Labas,

Kaip ir žadėjau, siunčiu saulėtus linkėjimus iš Namibijos! Sunku suvokti, jog tik vakar oro uoste laukėme lėktuvo Vilniuje, o šiandien sėdome į senstelėjusio automobilio priekabą ir važiuojame asilo mėsa maitinti laukinių gepardų. Juokinga buvo stebėti, kaip jie pešasi dėl to skrendančio maisto gabalo, greitai čiumpa ir lekia, kiek jėgos leidžia (o jie lekia greitai). Keista buvo girdėti šių gyvūnų miauksėjimą, kuris labiau priminė paukščių skleidžiamus garsus, nei katės. Taip pat aplankėme ir tris prijaukintus gepardus. Kažkaip protu nesuvokiama – glostyti padarą, kuris būdamas laukinis, tikriausiai jau tave ėstų kaip tą mėsgalį, kurį pats be gailesčio metei. Kelionės vadovas pasakojo, jog gepardai dažnai painiojami su leopardais, nors jie skiriasi tiek kaulų sudėjimu, tiek kailio storumu ir raštu.

Šiuo metu visa mūsų grupė - aš su tėčiu, didysis keliautojas indas Ravi, trys australai, anglė, trys jaunos panelės iš Švedijos ir likę penki afrikiečiai – mūsų kelionės personalas: du vadovai, du vairuotojai ir virėjas, mėgaujamės netikėta proga pailsėti prie baseino. Maudytis dabar kiek šaltoka, nes Afrikoje - žiema. Vis tie skirtingi pusrutuliai... Lietuvoje dabar vasara, o šiuo metu būtent žiemos šaltis pati didžiausia naktų problema. Temperatūra naktį dažnai nukrenta net iki 0°C, žemė lengvai įšąla – nesaugojo mūsų nei miegmaišiai, nei šilti megztiniai. Temsta anksti, apie šeštą, bet tokie žvaigždynai danguje atsiveria, jog neįmanoma žvilgsnio atplėšti.

Išalkę laukiniai gepardai

Prijaukintas gepardas

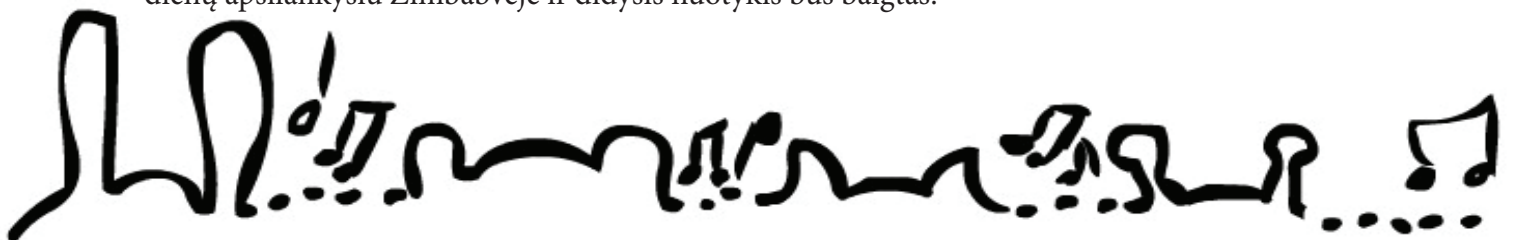

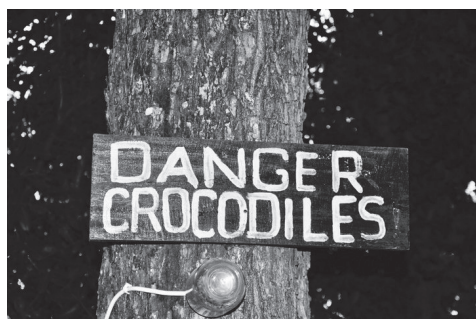
Viktorija

Birželio 3-ia. Vakaras, jau sutemę.

Sveika,

Sėdžiu medinėj terasoje prie Rundu upės, kurioje, pasak nurodyto ženklo, netikėtai galima sutikti kokią krokodilą, nors vadovas ir tikino, jog čia plaukioja vien tik begemotai. Visi dešimt prisiekusių keliautojų stebimės taip netikėtai atsiradusiu Mėnuliu, kuris dangaus skliaute ilgai neužsibūna ir vėl pradingsta. Dabar čia ypač gera prisiminti tai, ką vakar nuveikėm, pasak mūsų vadovo, tai buvo „didi diena“. Apsilankę Etošos nacionaliniame parke pamatėme keturis iš Didžiojo Afrikos penketo: juodąją raganosį (vieną iš septyniolikos esančių parke), liūtą (tiksliau, 7 liūtes ir liūtą), Afrikos dramblių (visai netyčia, prieš pietus) ir leopardą. Trūksta tik vieno – buivolo, bet tikiu, kad dar jį rasiu. Didžiajam penketui priklauso tie gyvūnai, kuriuos medžiojant turi vieną vienintelį šūvį, kadangi nepataikius iš pirmo karto, gali iškart bandyti bėgti, tačiau vilties išsigelbėti maža. Nacionaliniame parke taip pat matėm daugybę kitų gyvūnų: elegantiškai bėgiojančių žirafų, zebų, vieną liūtų paliktą zebro liekaną, kurią mėsinėjo du šakalai, mangustų, stručių, smagiai nusiteikusių laukinių voverių. Daugiausiai šmėžavo visokios stirnų rūšys: šokliosios gazelės, impalos, oriksai, gnu. Nuostabiausias vaizdas atsivėrė saulei leidžiantis, kai trys ištroškusios žirafos atėjo atsigaivinti prie tvenkinio, įrengto šalia mūsų stovyklavietės. Rytoj mūsų lauks ne ką mažiau nuotykių kupina diena – pagaliau įvažiuosime į Botsvaną, kurią mūsų vadovas apibūdino kaip asilų šalį. Šie gyvūnai ten yra labai mėgstami ir jiems leidžiama viskas – net ramiai ir pasimėgaujant rupšnoti žolę vidury kelio. Jau dabar darosi kiek liūdna, kad po kelių trumpų botsvaniškų dienų apsilankysiu Zimbabvėje ir didysis nuotykis bus baigtas.

Prie Rudu upės

Impalos Etošos nacionaliniame parke

Itin grakščiai ir elegantiškai bėganti žirafa

Gruodžio 9 –a. Vėlus vakaras.

Labas ir vėl.

Praėjo jau 180 dienų nuo tada, kai grįžau iš kol kas įspūdingiausios savo neilgo gyvenimo kelionės. Ir vis dar keista. Keista, kad ten buvau, kad prisiliečiau prie kitokio, anksčiau tik paveikslėliuose matyto egzotiško pasaulio, pajunti tikrą Afriką. Aštuoni skrydžiai, trys šalys, keturiolika dienų, du tūkstančiai nuotraukų - tai tik skaičiai, kurie neparodys, ką iš tikrųjų man davė tas nuostabus kraštas. Puikus buvo tas rytas, kai galėjau atsisėsti ant dramblio nugaros, palikusi pasaulį sau po kojom, ir tiesiog mėgautis erdve, atsiveriančia iš aukščiau – ji tikrai kitokia! Niekada neužmiršiu Viktorijos krioklio, vieno iš septynių pasaulio gamtos stebuklų – didingo reginio, kuriam apibūdinti tiesiog trūksta žodžių. Stovėdamas šalia jo pajauti tikrą gamtos galią. Su niekuo nepalyginsi to jausmo, kai valgai miesto centre taip vadinamoje prabangioje kavinėje, beveik restorane, ant kurios stogo ropinėja beždžionės. Viešbučio registratūroje jums maloniai primins, kad iki to paties Viktorijos krioklio eiti reiktų atsargiai, nes vakar dramblių kaimenė sumindžiojo 3 turistus. Šis Afrikos paprastumas ir tuo pat metu keistumas, kai mieste lyg niekur nieko vaikšto drambliai, karpuočiai, gazelės yra savotiškai žavingas. Gyvenimas ten teka visai kitokia vaga ir žmonėms rūpi kiti dalykai. Jie gyvena be švaraus vandens, dažnai be mums kasdienybėje tapusių patogumų. Į mokyklas ir darbus keliauja per savanas ar džiungles. Iš tikrųjų, neįmanoma trumpai apibūdinti to, ką žmogui gali suteikti kelionė po giliosios Afrikos žemę – tą reikia tiesiog patirti.

Su varovu ant dešimtmetės Doji

Laukinės voverės

Viktorijos krioklys

Nuotraukos iš asmeninio albumo

AR ESI KĄ NORS DARĘS SAVO NORU?

„MAŽUOSE PASAULIO KAMPELIUOSE MAŽI ŽMONĖS
DĖRYDAMI MAŽUS, GERUS DARBUS PAMAZU KEICIA
PASAULIO VEIDĄ.“

VANDAJUKNAITĖ

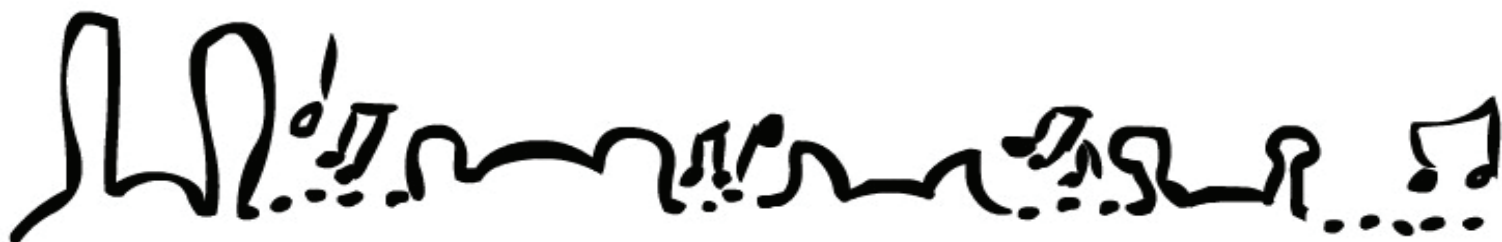
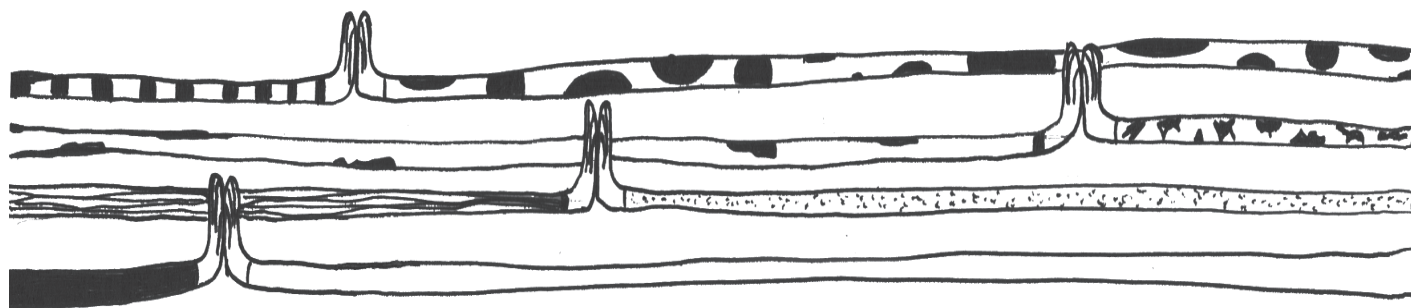
Lietuvoje vis daugiau kalbama apie savanorystę. Užsiimti savanoriška veikla kviečia tiek jau gerai žinomos, tiek visai neseniai įkurtos nevyriausybines organizacijos. Kokia iš tikrųjų yra savanorystės vertė? Į šį klausimą geriausiai gali atsakyti patys savanoriai. Taigi palydėdami 2011-uosius metus, Europos Komisijos paskelbtus Savanorystės metais, nutarėme pakalbinti savanoriaujančius liceistus, kad šie pasidalintų savo patirtimi bei išpūdžiais.

European Year of Volunteering 2011

Klausimai, kuriuos uždavėme pašnekovams:

1. Kokiuose savanoriškuose projektuose esi dalyvavęs?
2. Kodėl nusprendei savanoriauti ir kas paskatino pasirinkti šiuos projektus?
3. Kas labiausiai įsiminė?
4. Kaip pavyksta suderinti mokslus ir savanorystę?
5. Galbūt teko kuo nors nusivilti? Ar svarstei apie savanoriškos veiklos nutraukimą?
6. Gal turi kokių planų, norų ar svajonių, susijusių su savanoryste?

LINA SADOVSKAJA:

1 Esu dalyvavusi keliuose savanoriškuose projektuose: **Vilniaus Knygų Mugė'11** - savanoriavau mažų vaikų kūrybinėse dirbtuvėse „Tu gali sukurti knygą“. **Vilnius Challenge'11** - budėjau viename iš postų prie Baltojo tilto, kur kartu su kitais savanoriais registravom baidarėmis atplaukusius varžybų dalyvius. **ARTVILNIUS'11** - turėjau progą sutikti iš užsienio į parodą atvykusius meninkus, dalyvavau patalpų paruošime, padėjau konferencijų metu. Logotipų dirbtuvės

„Be a Logo Designer“ - padėjau „Jaunimo verslo klubui“ ir „Dizaino entuziastams“ organizuoti septynių dienų trukmės logotipų dirbtuves. Esu **Jaunimo Europos Komandos** narė. Savanoriškai organizuoju įvairius renginius, skirtus jaunimo žinių apie Europos Sąjungą gilinimui. **TEDxVilnius** – kaip šio projekto ambasadorė, organizavau TEDxVilnius konferencijos tiesioginę transliaciją licėjuje.

2 Idėja savanoriauti kilo, kai pamažu ėmė atsirasti vis daugiau informacijos apie jaunimo galimybes užsiimti tokio pobūdžio veikla. Pirmas projektas, kuriame dalyvavau - Vilniaus Knygų mugė'11. Tiesiog neatsispyriau galimybei būti tokio ypatingo renginio dalimi. Nuo to laiko rinkdamasi projektus, nebetaikau jokių kriterijų. Jeigu turiu pakankamai laiko - drąsiai dalyvauju, juk savanorystė - mažas asmeninis iššūkis, galimybė įvairiapusiškai atsiskleisti, bei tiesiog smagiai praleisti laiką.

3 Sunku būtų išskirti vieną savanorystės projektą, tačiau manau, jog pirmoji patirtis - nepamirštama. Be to, mėgstu bendrauti su mažais vaikais, todėl keturios dienos Knygų mugėje buvo lyg smagus žaidimas ir joks fizinis nuovargis nebuvo kliūtis.

4 Kadangi savanorystė - visavertė Tarptautinio Bakalaureato ugdymo dalis, derinti veiklą su mokslais puikiai pavyksta. Aišku, visada atsižvelgiu į savo galimybes, apsvarstau, ar turėsiu pakankamai laiko. Kelis kartus teko atsisakyti įdomių projektų vien dėl to, kad reikėdavo pasiruošti svarbiam kontroliniui ar egzaminui. Tiesa, intensyviausiai savanoriauju vasarą, juk tada ir laiko, ir pačių galimybių yra kur kas daugiau.

5 Nusivilti neteko, nes projektai, kuriuose dalyvavau, buvo labai skirtingi, bet visi be išimties įdomūs ir nepamiršiami. Vienintelė daugelio organizatorių problema yra tai, kad kartais šie pasikviečia per daug savanorių ir žmonėms, paskyrusiems savo laiką prasmingai veiklai, tenka sėdėti be darbo ir laukti, kol juos kas nors užims.

6 Kaip ir kiekvienas savanoris ir/ar ne savanoris, norėčiau išvykti trumpalaikiai trijų mėnesių savanorystei į užsienį. Manau, jog tai būtų vertinga gyvenimo patirtis, galimybė pažinti kitos šalies kultūrą atliekant visuomenei naudingą darbą, susirasti bendraminčių iš įvairių pasaulio šalių. Jau domėjausi šia galimybe, tačiau svajonės įgyvendinimą teko atidėti iki pilnametystės metų. Tikiuosi, jog ateityje pavyks sudalyvauti tarptautiniame savanorystės projekte bei aplankyti vieną iš Europos ar netgi Afrikos šalių.

AR ESI KĄ NORS DARĘS SAVO NORU?

MILDA RANČELYTĖ:

1 Priklausau Lietuvos Raudonojo Kryžiaus draugijai. Tai ne pelno siekianti organizacija, kurios pagrindinis tikslas yra išsaugoti žmogaus gyvybę bei orumą. LRKD jaunimo savanoriai vykdo įvairius projektus, labdaros bei prevencines akcijas, lanko vienišus senelius, vaikų namų aukėtuosius, bendradarbiauja su žmonių, turinčių negalią, organizacijomis. Vilniaus jaunimo savanoriai dalyvauja ir įvairiuose miesto bei šalies renginiuose teikdami pirmąją pagalbą nukentėjusiesiems. Veikla organizuojama remiantis pagrindiniais Raudonojo Kryžiaus ir Raudonojo Pusmėnulio judėjimo principais. Taip pat esu keletą kartų savanoriavusi visiems žinomose „Maisto banko“ akcijose, teko padirbėti ir tvarkant aplinką „Darom“ akcijų metu. Galbūt tai buvo tarsi laiptelis didesnių savanoriškų projektų link. Manau, kad trumpalaikė ir ilgalaikė savanorystė skiriasi gana stipriai. Priklausydamas kokiai nors organizacijai paprastai pradedi jaustis atsakingas už organizacijos veiklą, atsiranda noras kažką keisti, tobulinti, o ne tik vykdyti nurodytus darbus. Be to, dauguma organizacijų savanoriams siūlo dalyvauti įvairiuose kursuose, seminaruose. Ilgalaikė savanorystė vertingesnė tiems, kurių tikslas ne tik naujos pažintys, bet ir asmeninis tobulėjimas.

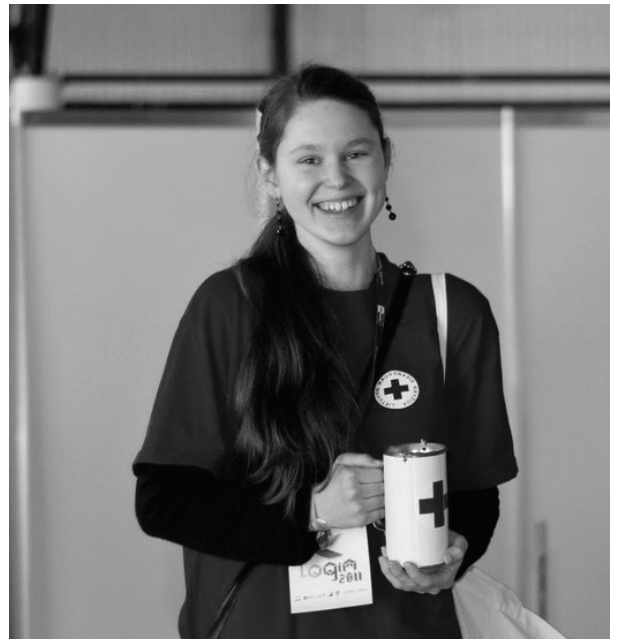
2 Šioje draugijoje savanoriauju jau šiek tiek daugiau nei metus. Anksčiau negalvojau, kad tai gali taip įtraukti, bet dabar sunkiai įsivaizduoju savo gyvenimą be šios veiklos. Savanoriauti pradėjau, nes norėjau naujos veiklos, naujos patirties... taip pat, mane sudomino šios organizacijos savanorių veikla, projektai bei organizuojami pirmosios pagalbos kursai. Šiaip ar taip, ilgalaikės savanorystės pasirinkimas buvo drąsus žingsnis, bet anaipat dėl jo nesigailiu. Svarbiausias dalykas, kurį pastebėjau: kuo labiau stengiesi, kuo daugiau darai kitiems, tuo daugiau gauni pats.

3 Visada labai malonu, kai kas nors įvertina. Apima fantastiškas jausmas, kai žmonės sako: „Ačiū, kad esat! Ačiū, kad dirbat, kad padedat!“ Manau, kad nuoširdi padėka – tai, dėl ko verta stengtis.

4 Esu toks žmogus, kuriam reikia papildomos veiklos. Nesugebėčiau visą dieną sėdėti palinkusi prie mokslų. Be to, savanoriauju organizacijoje, kurioje pats gali pasirinkti laiką, kurį skirsi savanoriškai veiklai, todėl problemų nekyla.

5 Tenka pripažinti, kad dar visai neseniai mažiau apie pasitraukimą iš organizacijos, galbūt perėjimą savanoriauti kitur... Nuvylė savanorių abejingumas, neveiklumas. Tačiau supratau, kad man iš tikrųjų rūpi organizacijos veikla, noriu, kad ji išliktų. Matau, kad dar daug ką čia galima pakeisti, pagerinti ir aš galiu prie to prisidėti. Galų gale, lengva eiti ten, kur viskas jau padaryta, bet neįdomu. Įdomiau yra pačiam keisti ir kurti.

6 Visai smagu būtų keliems mėnesiams išvykti svetur pagal mainų programą, juk Raudonojo Kryžiaus organizacija – tarptautinė. Pažįstu žmonių, savanoriavusių įvairiose šalyse. Jų išpūdžiai neįkainojami! Tačiau Lietuvoje veiklos taip pat netrūksta. Manau, kad organizacijos, vykdančios panašią veiklą, galėtų kurti bendrus projektus, užuot skundęsi per mažu savanorių skaičiumi. Taip pat tikiuosi, kad per šiuos metus išaugęs susidomėjimas savanoryste neišblės.

Milda Rančelytė

MONIKA ŪKELYTĖ:

 VŠĮ Jaunimas vaikams ir Antakalnio vaikų ir jaunimo klubas. Tai dvi organizacijos, įsikūrusios vienoje vietoje bei labai susijusios tiek bendra veikla ir projektais, tiek vizija. VŠĮ Jaunimas vaikams koordinuoja savanorių veiklą ir pasiruošimą stovykloms „Lietuvos Atgaja“ - seminarus, renginius, forumus, atrankas. „Lietuvos Atgaja“ dalyvauja projekte „Dzyvų dzyvai“ - tai projektas, vykstantis mokslo metais, kurio metu gilinamės į Dzūkijos etnokultūrą, stengiamės vaikus sudominti įvairiausia veikla ir skatinti kurti. Klubo savanoriai organizuoja vasaros stovyklėles, būrelius vaikams, Antakalnio bendruomenės susirinkimus, Kalėdines akcijas. Čia vasarą savanoriavau stovykloje „Linksmadieniai“, kurioje dirbom su 7-12 metų vaikais. Taip pat esu du kartus savanoriavusi **Litexpo parodoje „Vaikų šalis“**. Tai labdaros renginys, kuriame apsilankiusieji aukojo senus ar rankų darbo žaisliukus bei kitus daiktus socialiai remtinoms šeimoms.

 Savanoriauju jau dvejus metus. Viskas prasidėjo nuo to, kad kasmet važiuodavau į vasaros stovyklą „Lietuvos Atgaja“. VŠĮ Jaunimas vaikams, pastebėjęs didelį vaikų aktyvumą ir atrinkęs nedidelę grupelę, suorganizavo vadovų padėjėjų seminarus, kuriuos baigę nepilnamečiai galėtų savanoriauti stovykloje „Lietuvos Atgaja“. Laikui bėgant įsitraukiau į daugelį „Jaunimas vaikams“ organizuojamų renginių. Pati veikla stovykloje yra labai įvairiapusiška: tenka būti ir psichologu, ir sekliu, ir dekoratoriumi, ir dainininku, ir t.t. Savanorystė nėra tik tai, ką tu duodi. Anksčiau atrodydavo, kad tuo užsiimdamas žmogus tik aukoja savo laiką ir pastangas, tačiau viskas grįžta su kaupu: susipažįsti su labai įdomiais žmonėmis, patenki į tam tikrą bendruomenę, kuri ir skatina tavo kūrybingumą. Vienas smagiausių dalykų - įgyvendinti savo idėjas, matyti, kaip iš vienos mintelės išsirutulioja visas projektas, o dar smagiau - sulaukti vaikų ir vadovų padėkos ar šypsenos. Kitas labai naudingas dalykas - seminarai. Juose, kaip ir stovyklose, galima labai daug išmokti: nuo drąsos išsiskirti iki liaudies šokių, psichologijos ir kitų dalykų.

 Įsimena tai, kaip tavo veikla paveikia kitus žmones, nepakartojami vakarai prie laužo, kai visus sieja neapsakomas bendrumo jausmas.

 Daugelis stovyklų vyksta vasaros metu. Per mokslo metus laisvo laiko labai sumažėja, todėl yra pasirenkamos kitokios veiklos formos, nereikalaujančios tiek daug laiko. Kartais laiko mokslams visai nebelieka, bet aš stengiuosi viską suderinti, todėl pastaruoju metu didelė problema yra miego trūkumas.

 Tenka nusivilti, kai, atrodo, atidavei viską, ką gali, o ne viskas pavyko taip, kaip norėta. Dar labai liūdna, kad kartais nepilnamečiai savanoriai yra vertinami kitaip nei pilnamečiai. Retkarčiais nusiviliu ne tik kitais, bet ir savimi: stengiuosi būti savikritiška, nes noriu padaryti kuo geriau, bet tiesiog nebeužtenka jėgų, miego ar šiaip kažkas nepasiseka.

 Tose srityse, kuriose savanoriauju dabar, matau dalykų, kuriuos reikėtų keisti. Manau, kad galėčiau imtis iniciatyvos, plėtoti ir išardyti nusistovėjusius standartus. Dar labai smagu būtų pasavanoriauti kokiame festivalyje. Labai norėčiau, kad daugiau žmonių užsiimtų savanoryste. Jei ji išplistų, manau, kad žmonės įprastų gauti duodami ir mūsų visuomenė pasidarytų daug tolerantiškesnė, geranoriškesnė, tačiau tam reikia nemažai vidinės motyvacijos. Skatinant žmogų tik pinigais, dingsta tikrasis jo noras kažką padaryti, lieka tik pilkas, plikas darbas.

VISAI NESVARBU NEI KUR TU GYVENI, NEI KOKS TAVO AMŽIUS – SAVANORIAUTI GALI KIEKVIENAS. JEI NEDRĄSU – SU DRAUGU, O JEI NEPATIKO VIENA SRITIS – GALIMA IŠMĖGINTI SAVE KITOJE. TEREIKIA VIENO TAVO ŽINGSNIO, KAD PASAULIS TAPTŲ BENT ŠIEK TIEK GERESNIS, TAD KAIP SKELBIA SAVANORYSTĖS METŲ ŠŪKIS, „BŪK SAVANORIS - KEISK PASAULĮ!“

Visos nuotraukos iš asmeninių albumų

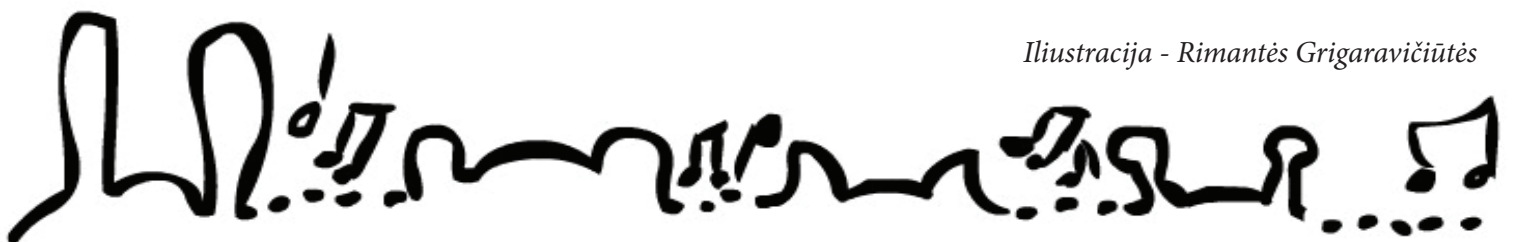

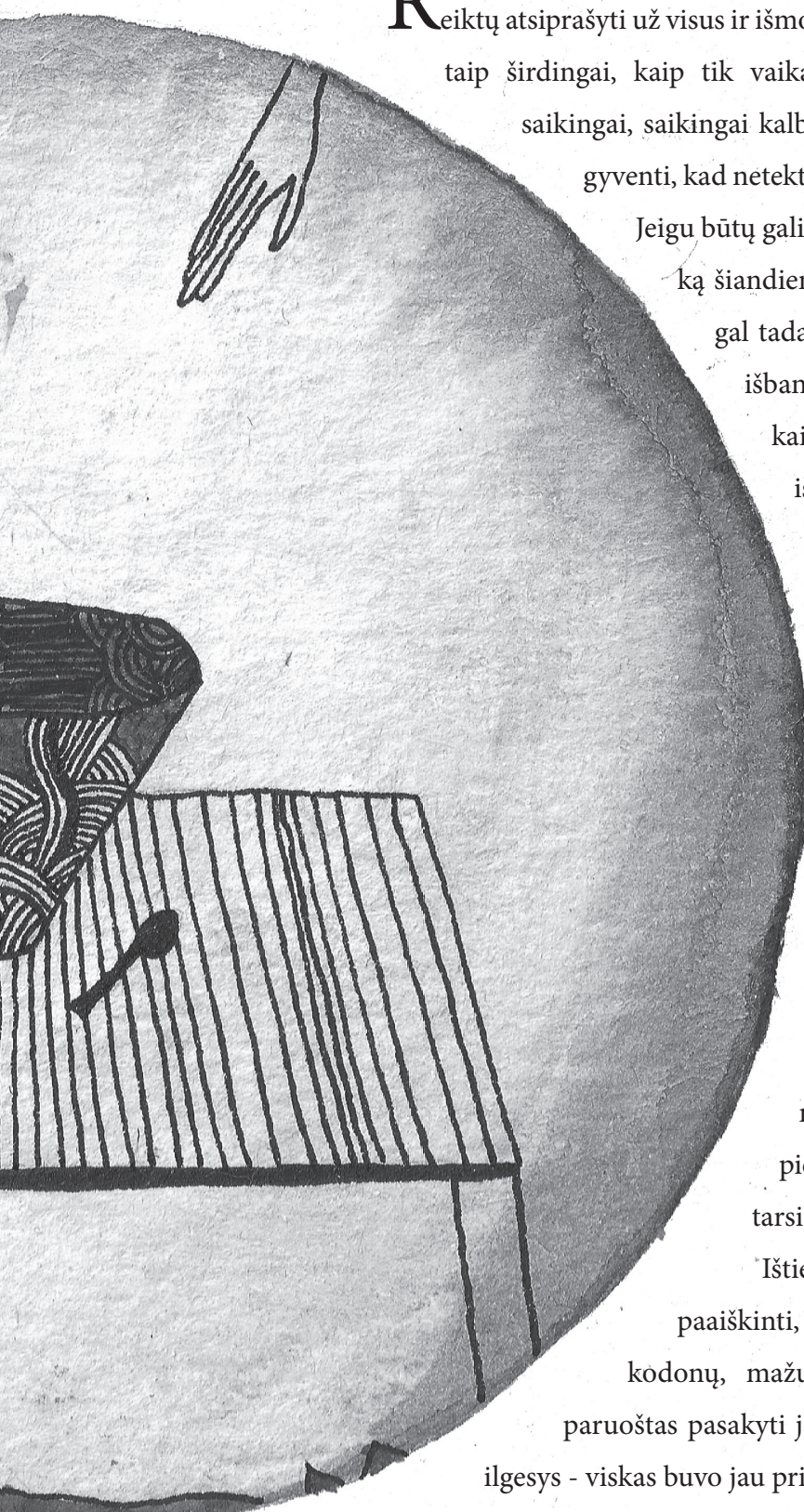
Sapnai klampūs miego cukrūs įsuka į savo verpetus į pačias gelmes klaidžioji be menkiausio įtarimo kas vyksta ar kas esi ir taip saldu saldu saldu būti saldu nebūti miegoti nubudus ryte kartais dar sukuosi žaliame miego ežere nežinau kurie metai kas esu ką mėgstu ką vakar veikiau katra savaitės diena ir kokios būna kokios mano svajonės ir kokios nuoskaudos ko ilgiuosi ko niekada nemačiau ko visada trūko ką kartą sutikau ir niekada nebesutiksiu kaip sudėliotas mano namas koks metų laikas lauke kaip reikia apsirengti ir kaip galėčiau ką susiplanavau taryt veikti ką vakar pasakiau ir ką išgirdau kodėl kartais liūdna kodėl retkarčiais smagu kodėl šiandien net nežiūrėsiu kiek valandų iškart lipsiu iš lovos ir stebėsiu pro langą debesį o juk taip balta balta balta ta būseną kai nesi kai nebuvai ir nebūsi taip gražu o sunku pasidaro kai pagalvoji kad kažką užmiršai tada krenti atgal į vakar dieną į rytdieną nukrenti iš naujo gyveni ilgą dieną kad vakare užmigtum tavo kūno materija per akimirksnį nunyktų į vaivorykštę išsiskleistų mokiniai bambukų giraitėje eiliuotų mokymus iš šventų lūpų kad visi galiausiai galiausiai galiausiai rytas rytas rytas

Fazės baltmarškinio mėnulio per dangų valsą šoka su savo pabėgusia nuotaka saule griežia smuiku per pilnatį ir pučia fleitą jaunačiai užėjus rieda juodos ašaros per baltą veidą iš pirštų galiukų mažos kibirkštėlės auksinės byra mes dar mažesni žiūrime į dangų į juodą dangų sapnuojame beprotybę ir baltus molio žirgus

Iliustracija - Rimantės Grigaravičiūtės

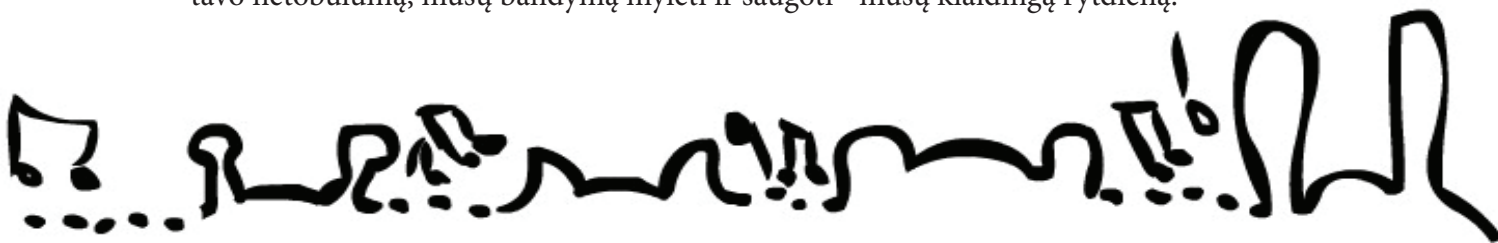
Reiktų atsiprašyti už visus ir išmokti žiūrėti į dangų be mažiausio pykčio. Padėkoti taip širdingai, kaip tik vaikai temoka. Išmokti džiaugtis saikingai, verkti saikingai, saikingai kalbėti, liesti, tikėtis, sėdėti, gulėti. Reikia saikingai gyventi, kad netektų gailėtis ir skambinti, kam šiaip juk neskambini.

Jeigu būtų galima nemąstyti, jei surašytum man ant popieriaus, ką šiandien reikia padaryti, kur reikia žiūrėti ir ką valgyti, gal tada aš jausčiausi laiminga? Juk aš moku pasiruošti išbandymui, įvykdyti vieną punktą po kito ir džiaugtis, kai pavyksta. Bet dabar tu nepalieki man kitos išeities, kaip tave branginti, kaip nekęsti, kaip krimstis mąstant, kokie galėtume būti.

Tu žinai, kaip reikia dėlioti žodžius, kaip reikia žaisti, kaip paguldyti galvą ant pagalvės, kad užmigtum... Argi leistumeisi manęs keičiamas? Aš matau tave savo kreivuose pirštuose ir nuospaudose, aš girdžiu tave motinos balse, girdžiu vaikų žingsniuose, aš užuodžiu tave savo buto rūsyje, argi tu galėtum užsimiršti? Kai bandau pakeisti žodį dainoje, kai stengiuosi perrinkti senas nuotraukas, kai tvarkau savo lentynas, savo miniatiūras - tu man neleidi net prisiliesti, stojiesi pietu prieš mano mėginimus prisikelti, nuspjauti tarsį senam darbininkui po ilgos darbo dienos.

Išties, juk viskas užkoduota! Ar mums nebando paaiškinti, kaip kiekvienas mūsų judesys yra nulemtas kodonų, mažų DNR tripletų, kiekvienas mūsų žodis yra paruoštas pasakyti jau tą dieną, kai gimei ir mūsų draugystė, mūsų ilgesys - viskas buvo jau prieš mums susitinkant.

Norisi tikėti Dievą, norisi jam melstis, kad jis leistų man pamilti savo netobulumą, tavo netobulumą, mūsų bandymą mylėti ir saugoti - mūsų klaidingą rytdieną.

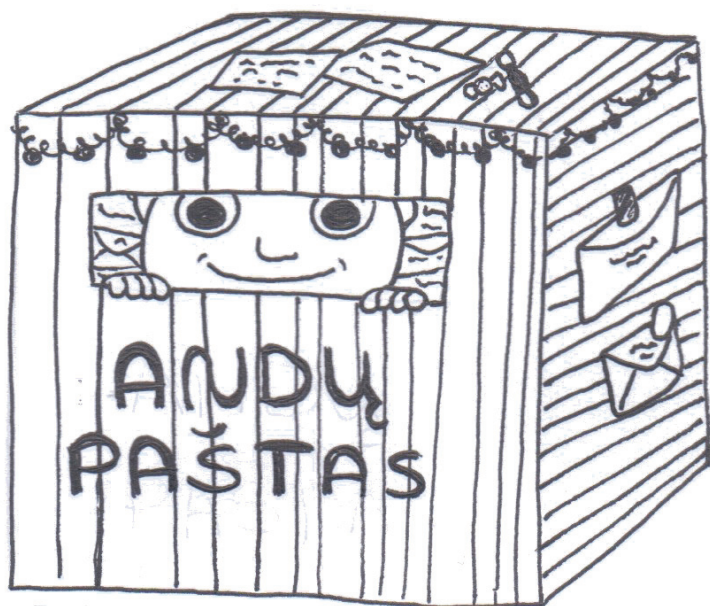

BENDROMIS PASTANGOMIS Į JŪSŲ UŽDUOTUS KLAUSIMUS ATSAKO EKSPERTAI:

EKSPERTIJAS I IR EKSPERTIJAS II

Kodėl fojė dar nėra televizoriaus? *Dešrynas*

Ai, na, šį klausimą reikėtų užduoti mūsų prezidentui, bet manau, kad jis tiesiog nemato prasmės jo statyti, nes licėjuje ir taip galima spektaklių prisižiūrėti.

Koks vaivorykštės skonis? *Elfė*

Jei nuvažiuosi į Ameriką ir nusipirksi visų įmanomų spalvų *Skittles* pakelius ir įsidėsi po vieną kiekvieno skonio saldainį į burną ir sukramtysi kartu, sužinosi, kad jos skonis kaip nykštuko kairiosios kojos didžiojo piršto nago.

WHAT IS LOVE? *Nusivylusi*

Tai tokia cheminė reakcija, po kurios norisi dainuoti „BABY DON'T HURT ME DON'T HURT ME NO MORE.“

Ar britiškas akcentas seksualus? *dvejojanti, kur studijuoti*
Atsakymui į šį klausimą reikėtų audio medžiagos.

Kas tie Andų Ekspertai? *99% licėjaus*
Dieviška išmintimi apdovanoti išrinktieji.

Kodėl nėra sniego? *Snieguolė*

Nes 20% rinkimuose dalyvavusių elfų nubalsavo, kad Kalėdų Senis šiemet nesikirptų barzdos.

Būti ar nebūti? *Hamletas*
Žiūrint kur.

Kodėl perstumdė spinteleeeeeees? *Kinivarpa*

Nes licėjuje apsilankė ekstrasensas sceniniu slapyvardžiu *auditas* ir pajuto blogus virpesius ten, kur jos anksčiau stovėjo. Reikėjo tuos portalus atverti, kad nesupyktų visos cechanikų dvasios čia begyvenančios.

Kas tas TB? *sutrikęs pirmokas*
ToBulumas.

Ar vamzdis į Nerį iš tiesų yra Rusijos ekspansionistinių ambicijų simbolis?

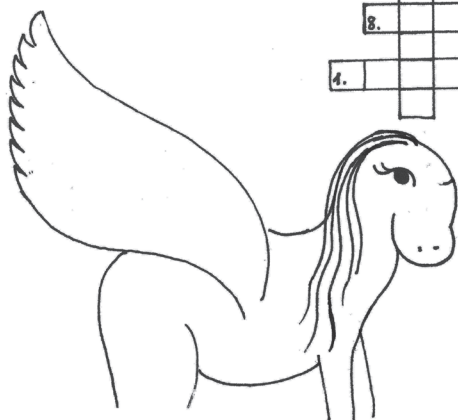
Ne.

Ar žinojot, kad negalit pasakyt *IrishWristwatch?* *trollol*

Taip, nes ekspertai žino VISKĄ. Jei nori paklausti, kodėl nesugebame to žodžių žaismo išveblenti, tai taip yra todėl, kad toks daiktas kaip airiškas riešinis laikrodis paprasčiausiai NEEGZISTUOJA. Bet visi ramia sąžine galime sakyti *IrishBeer*.

LAUKIAME NAUJŲ JŪSŲ KLAUSIMŲ, Į KURIUOS ATSAKYMŲ SULAUKSITE
KITAME ANDŲ NUMERYJE!

1. Kiek direktorių turėjo licejus?
(Išskaitant dabartinį.)
2. Su kokių mokinių skaičiumi licejus pradėjo savo veiklą? (2 žodžiai)
3. Prieš licejaus įkūrimą, Širvintų g. 82 patalpose veikė ... (3 žodžiai)
4. Kaip anksčiau buvo vadinamas rajonas, kuriame įsikūręs licejus?
5. Pirmojo licejaus prezidento pavardė.
6. Pirmosios licejaus prezidentės pavardė.
7. Prieš keletą metų buvo kilusios diskusijos apie licejaus herbą keitimą. Koks gyvūno pavadinimas, kurio atvaizdas siūlė pakeisti dabartinį licejaus herbą - pegasą?
8. Licejaus direktorius savo gimtadienį švenčia 15 dieną. Tačiau kokio mėnesio?
9. Anksčiau valgykloje dirbusi moteris buvo labai padarėjusi tarp mokinių. Koks jos vardas?
10. Mokytojos R. Paulauskienės kabinete paslėptas grašus, rausvas, užkonservuotas...
11. Kas sieja mokytojus R. Jankauską ir J. Žemaitį? (2 žodžiai)
12. Kuriam mokytojų kakele rašė viša dukra?
13. Kuo vaikystėje svajotojo būti mokytojas E. Rudninkas? (2 žodžiai)
14. Kuris iš mokytojų labai mėgsta saldumynus, bet nekenčia šokolado?
15. Kuris mokytojas vaikystėje svajotojo būti bibliotekinke?
16. Kuris iš mokytojų susituokė ant motociklo?
17. Mokytoja, kurios fobija yra žudikai - maniakai.
18. Mokytoja, grojanti akordeonu ir užeimanti gimnastika.
19. Kuris mokytojas nemato garų?
20. Kuris mokytojas galėjo pasakyti šios žodžius: "Nėgi uždaviniai šviečia. Tik reikia matyti jų šviesą."?
21. Kokios markės automobilis važinėjo licejaus foje prieš keletą metų?
22. Prezidentė Ugnė vienais metais licejaus kieme į pavertė ...

[illegible]

TAMSA KLAMPI

yra dainų kurios aidė per visą Baltąjį jūrą
yra natų kurios tokios nusmailintos kad net gelia erdvė aplink
yra mūsų nebuvimas mūsų netikrumas
yra nemigo naktys, kurios vienintelis tikros atrodo
ir nūnai absoliučiai nuširdūs
yra vanduo kaip skystas ledas
tavo buvimas
akių vokai

manęs, norisi pasigirti, nėra
bet imasi ilgėti pirštų galai nuramsta skruostai rožė
nutirpsta pėdos lotos nuolma balsai galvoje ilgėja
paslaptys raudonuoja venomis tyfa nutirpsta širdis
alma tyliai pasaulis

viskas taip sudėtinga ir painu norisi sušukti žiūriu į debesis
ir nėra visatoj paslaptis aš be abejoj susitvarkysiu su
miniomis problemų ir bėdų juk pati į jas velioni, aš ir
padainuosiu jums bet juk ne šiandien ne čia
ir nebedvejočiau ir nebelijočiau
nutilty nurimty numirtų nubalty nušvisty

